V A T R A
===6===================

FOAIE ROMÂNEASCĂ DE OPINIE ŞI INFORMAŢIE
Ian.-Martie 1975 XXV, 1 78 FREIBURG-Germania
N° 133 Erbprinzenstr.17 A

LUPTA EXILULUI ROMÂN

Lupta contra comunismului mai este definită,pretenţios,ca "lupta între două lumi".O luptă însă,aceasta ultimă,veche cât omul.La a cărui facere parc'ar fi colaborat Răul cu Binele.In concurenţa lor,omului i s'a atribuit pretenţiosul rol de "arbitraj",de comportarea lui depinzând alternarea domniilor: e omul "al dracului",domneşte ce se vede astăzi; se reculege el,"îşi bagă minţile în cap",atunci revin epoci de linişte.E parcă o fatală alternare,ca între zi şi noapte,ca între anotimpuri.Cu diferenţa că,în cazul nostru,a domnit mai mult noaptea; cu lungimea,întunericul şi îngheţul ei: ceea ce nu-i deloc spre fala prezumţiosului "arbitru".

Demarcaţia dintre cele două lumi,azi nu pare aşa de netă ca în teorie.Clară apare doar poziţia Răului.Atribuţiile diavolului se identifică perfect,pe teren politic,cu aşa zisul comunism.Care e minciună,începând chiar dela nume: ce egalitate există,de pildă,între Ceauşescu,care se aprovizionează la magazine speciale,trăeşte în vile de basm,se plimbă unde-i place,îşi trimite prăsila la învăţătură în cele mai înalte şcoli din Occident,- şi Ion-Ion,care-şi petrece jumătate din viaţă la "cozi"pentru cartofi(şi-şi umple noaptea buzunarele cu boabe căzute în iarba holdelor),care nu-şi poate cârpi o şiţă pe bordei fără un labirint de aprobări costisitoare,care-şi înăbuşă şi somnul şi gândirea în spaima miliţienilor,iar perspectiva unui paşaport e,pentru el,un basm din altă lume? Şi am spus "Ceauşescu",doar ca să dăm huzurului un nume; altfel,cazul lui e identic cu al întregei şleahte de adepţi ai lui Marx,dela Kremlin şi până la Havana, ori Peking! Toţi aceşti rechini rezumă în persoana lor,la cubul cubului,toate "calităţile"diavolului: mincinoşi,omorîtori,vicleni,etc; în împărăţia lor,nimeni nu mai e sigur de nimic,valorile sunt răsturnate,întocmai ca sensul noţiunilor. În-josirea generală a târît până şi oameni ai Bisericii,iar singura şansă de supravieţuire a bieţilor supuşi n'a rămas decât furtul,executarea oarbă şi denunţul."Comuniştii" fug de lumină ca dracu de tămâie; de aceea prima lor grijă, când îngenunche un popor,e să-i stârpească frunţile.Asta e semnificaţia gropilor dela Katyn,a canalului Dunăre-Marea Neagră,a "revoluţiilor culturale".Şi tot acest balast,e într'o singură balanţă: a celui Rău!

Fiind însă vorba de "două lumi",firesc este acum să ne întrebăm şi unde-i "contraponderea".Aici,însă,lucrurile sunt mai puţin clare.Luând în serios "a doua lume",normal ar fi să vedem,în tabăra aceasta,numai oameni ai lui Dumnezeu, cărora le pute păcatul,şi orice comportare asemănătoare,fie şi pe departe,cu a celor din "cealaltă strană".Dar lucrurile nu sunt chiar aşa.Hoţiile,crimele,destrăbălările,vânzarea din lumea "Binelui" sunt mult prea cunoscute ca să mai fie nevoie a le înşira aici.Cauza teribilei slăbiciuni a Occidentului e lipsa lui de ideal şi de credinţă.Şi ar fi fost desigur înghiţit,de nu aveau şi căpcăunii o hibă decisivă: totala lipsă de adeziune a popoarelor robite la idealul cnutului.Dar pe când slăbiciunea aşa zisului "bloc comunist" e destinată a se perpetua până la prăbuşirea regimurilor cu cătuşe,cea de aici poate fi vindecată.Şi aici ar avea exilurile un rol destul de important,care sună şi a datorie.

Cum e reprezentată "lumea Binelui",adică acea menită a se opune Răului din Răsărit,în exilul nostru românesc? Colecţia "Vetrei" e destul de bogată în ilustrarea faptelor atâtora dintre cei mai gălăgioşi apostoli,cu vorba,ai anticomunismului.Violenţe,înşelătorii,denunţuri,adultere,partizanismul criteriu al virtuţilor,duplicitatea,imoralitatea unora n'au fost mai prejos de ale celor ce-ar fi să fie combătuţi.Şi dacă-i adevărat că nu există pădure fără uscături,la fel de adevărat e că,în aceste cazuri,rar s'a văzut repulsia celor consideraţi corecţi,faţă de nişte mârşăvii demne de regimul pe care zic că îl combat.Ceeace vădeşte lipsa motorului interior.In aceste condiţii lupta însăşi,câtă a fost, s'a dus pe bază de căprării partizane şi nu de front unit; unii au voit,chiar, s'o secţioneze după criterii de generaţie! Singura pildă,luminoasă,de repulsie

la Rău,a dat-o tot oropsita de Mişcare,care s'a distanţat masiv de un şef îmbătrânit în rele,când i-a surprins netrebnicia; dar din păcate tot de aci câţiva, construiţi probabil din ştofă de copii de trupă şi nu de legionari ai Arhanghelului Mihail,au continuat să urmeze,în numele unor "sfinte idealuri",un individ a cărui comportate devenise un scandal public.Dar cum se poate combate dintr'o mocirlă morală mocirla comunistă? unde e sensibilitatea contra Răului? cum poate să mai fie vorba de "două lumi",când cei ce combat bolşevismul sunt şi mai imorali? Iată un secret,pe care ultimii"brigadiri" rămaşi îl păzesc straşnic...

Am crezut rând pe rând că steagul luptei pentru libertatea Românilor l-ar putea ţine Episcopia din America,Societatea Academică Română,Biserica din Paris sau Biblioteca din Freiburg,toate tonificate de dinamicul element legionar - şi independente în sărăcia lor.Căci nu putea fi vorba de diversele "comitete naţionale",întreţinute de streini,ale căror interese pot coincide,sau nu,cu cele româneşti.Dar importantele aşezăminte n'au putut,sau au ezitat să preia un rol,pe cât de important,pe atât de necesar în lupta noastră.Au meritul incontestabil de a ţine laolaltă imensa majoritate a Românilor liberi,în clară poziţie de anticomunism,dar defensiva n'a câştigat niciodată în istorie partida.Ţii masele lângă tine ca să faci ceva cu ele...

Aceeaşi neînţeleasă defensivă au păstrat-o,sub acest aspect,românii cu postament de nivel în adevăr universal,cari ar fi putut demasca de pe nişte adevărate everesturi ale lumii monstruozităţile elevilor lui Marx: ce-au făcut,pentru demascarea iadului din Răsărit,un Enescu,sau un Brâncuşi? S'au limitat să rămână în lumea liberă,dar aici atâta au tăcut motivele refuzului de a se întoarce încât,odată morţi,oamenii Kremlinului şi-au putut permite să le exploateze faima,înjugându-i post-mortem la carul dracului: acum,nici nu mai pot măcar să protesteze! Ce fac somităţile noastre din exil în lupta aceasta încleştată,la această răspântie decisivă,unde omul,dacă nu ia poziţie de luptă,încetează să mai fie om? Şi cât de departe s'ar auzi aceste voci,de pe poziţii pe care marile însuşiri,dăruite lor de un Dumnezeu căruia se eschivează săi slujească,le-au ajutat să ajungă!

Exilul este bogat în publicaţii.Fie-ne îngăduit să nu le supraevaluăm folosul.Maximum de efect ce se poate spera dela ele e de a menţine în exil o anumită tensiune patriotică.Şi nu e rău.Cu condiţia ca această tensiune să fie activă în luptă.Dacă-i doar tensiune pentru tensiune,ne găsim în aceeaşi defensivă, din care nu putem spera nicio victorie.

C.-ar fi atuncea de făcut? Pentru atingerea ţelului suprem,care e liberarea ţării,exilul trebue să acţioneze pe trei obiective: creşterea tensiunii patriotice a Românilor din lumea liberă,exploatarea interesului comun cu această lume prin trezirea ei la conştiinţa pericolului ce o paşte şi întreţinerea speranţei robilor din ţară.Să nu ne închipuim o clipă că ne aflăm în pace.Subteranele duc o luptă continuă de poziţie,de stabilire a pionilor.Pământul,după atâtea progrese ştiinţifice,a devenit prea mic pentru a avea mai mulţi stăpâni.Lupta,în mare, se duce pentru supremul post de comandă.La care aspiră "comunismul"(adică ruşii şi chinezii),catolicismul,americanii,sionismul,cà să ne limităm la principalii matadori.In timp ce noi ne vedem de treabă,grijulii de burtă şi de asigurarea pensiei,alţii ne pregătesc un viitor în felul lor,cu totul altfel decât şi-l închipuie comoditatea şi lenea noastră de a privi realităţile.Şi cu asta revenim la teoria luptei "între două lumi",dintre care vizibilă e numai cea a Răului.Dincolo de oculte,la care n'avem cum participa direct,pentru lupta făţişe apar neapărate unele mijloace: bani,armată,propagandă.Noi,refugiaţii,nu dispunem nici de miliarde,nici de rachete,dar ne-am putea concentra efortul pentru influenţarea,prin propagandă,a celor ce le au.Câtă vreme opinia publică mai are un cuvânt la răsturnarea şi aducerea guvernelor,noi putem demasca pe scară largă monstruozităţile din sfera "comunistă".Publicaţiile noastre,scrise în româneşte,menţin,cum am spus,doar o anumită tensiune patriotică printre români,fără să influenţeze opinia mondială,dela care aşteptăm totuşi luminarea de mâine.

Există însă compatrioţi cari,înţelegând mai clar problema,şi-au îndreptat activitatea spre acest important sector.Mai puţin cunoscuţi masei exilului,activitatea lor atinge maximum de eficienţă ce se aşteaptă dela noi.In America se bate,pentru cauza bună,cu râvna unui al doilea Pavel,reverendul Wurmbrand,care descrie,în limbile de mare circulaţie,ororile din România,şi-şi arată oriunde este de folos cicatricele rămase amintire a închisorilor prin care a trecut.In Franţa,dl Sergiu Grossu,basarabean,a reuşit să adune în jurul revistei sale"Ca-

tacombes",pe care o publică deocamdată în franceză dar vrea să scoată ediţii în toate limbile de mare circulaţie,unele din cele mai bune condeie ale Franţei, în cap cu Gabriel Marcel; publicaţia demască hotărît ororile din ţările robite, unde se observă în schimb o reînviere a credinţei. Tot în Franţa a apărut cunoscuta carte a dlui Bacu,"Piteştii",tradusă nu de mult şi în engleză prin strădania şi banul unor buni români din America(şi amintim aici,mai mult pentru a arăta o anumită mentalitate,că la consfătuirea dela Paris,când se discuta oportunitatea apariţiei acestei cărţi,pentru publicare am fost doar trei; ceilalţi susţineau,şi încă vehement,că o asemenea carte ar face de rîs Neamul,pe când noi credeam că ea ar face de rîs numai "comunismul"...). La Paris mai există un grup de buni români(Amăriuţii,Beldiceanu,Bogdan,Damian,Filiti,Korne,Micu,Missirliu),cari pândesc cotiturile diplomatice spre a interveni cu memorii arătând doleanţele adevăratei Românii. In Italia,mai nu există publicaţie sănătoasă care să nu conţină şi articolele dlui Mircea Popescu privind situaţia din ţara noastră. Acelaş lucru şi cu mult răsunet îl face dl Dumitru Danielopol în America. Mai semnalăm pe dl Dumitru Nimigeanu,cu "Insemnările" sale din Siberia; pe dl Ion Cârjă,cu "Intoarcerea din infern; pe dl Nicolae Dima,cu "Amintiri din închisoare". Scrise în româneşte,ele reîmprospătează memoria refugiaţilor; traduse,contribuie la trezirea lumii libere. Vor mai fi şi alte pilde,ce momentan ne scapă. Cum era să ne scape importanţa,pentru lămurirea americanilor,a manifestaţiilor de stradă,organizate mai ales de noii refugiaţi.

Cât despre îndârjirea celor din ţară,n'avem noi nevoie s'o hrănim. Cu asta se ocupă cu brio Ceauşescu,prin oprimări,umilinţe şi lipsuri de tot felul; dar pentru moralul lor în rezistenţă,am putea face mult. E bine să nu se simtă singuri,părăsiţi. Ne-ar trebui un post de radio numai al nostru,care să suplinească lipsa presei libere din ţară. Ne-ar trebui ziare în limbi de mare circulaţie. Avem atâţi români bogaţi,cari ar avea o splendidă ocazie să-şi fructifice sentimentele. Ne-am putea unì eforturile cu refugiaţii celorlalte naţiuni robite, ca împreună să realizăm ce n'am putea singuri. Şi asta mai ales acum,când avem oameni de calibrul unui Soljeniţin sau Mindszenty,cari înţeleg să-şi pună toată greutatea în balanţa Binelui. Pentru tot acest program,care pare foarte ambiţios dar este în puterea noastră,n'ar trebui decât unirea celor "vii". Tot ce poate creşte tensiunea patriotică a desţăraţilor,cunoaşterea primejdiei în lumea liberă şi nădejdea în lumea oprimată,intră în datoria exilului activ. Restul,e mai mult agitaţie.

Petre Vălimăreanu

CANALUL("Poeme din închisori")

Aici am plâns şi-am sângerat cu anii
Şi ne-am scuipat plămânii în ţărână,
Aici ne-am logodit cu bolovanii
Câte-un picior uitat,sau câte-o mână.

Pe-aceste văi şi dealuri dobrogene
Am dat cu veacuri înapoi lumina,
Amare bezne s'aşterneau pe gene
Şi le-am simţit în inimi rădăcina.

Trudind,flămânzi de soare şi de pâine,
Injurături şi pumni ne-a fost răsplata
Să facem drum vapoarelor de mâine
Am despicat Dobrogea cu lopata.

Loviţi de biciul vântului fierbinte
Săpând din greu,pe ploaie şi ninsoare,
Am presărat cu mii de oseminte
Pământul dela Dunăre la Mare.

Istoria noastră cea din lacrimi toarsă
Va ţine minte şi'ntre foi va strânge
Acest cumplit Danubiu,care varsă
Pe trei guri apă,iar pe-a patra sânge.

Iar cărţile pe care le vom scrie
Vor ctitori în anii care vin,
Din cântecele noastre de robie,
O nouă "Tristia",la Pontus Euxin.

&& Citim,în "Carpaţii",un fragment din cartea "Şi cerul plângea",în care autorul,Ion Roth Jelescu,martor ocular,descrie sguduitoarea tragedie din noaptea de 22 Sept.1939,cu împuşcarea,la Miercurea Ciucului,a unui grup de legionari,ca represalii pentru uciderea lui Armand Călinescu. D-l Sima,"comandantul" lui Faust Brădescu,o fi citind "Carpaţii"?...

&& Analizând,în "Telegraful Român",bărbăţia,I.P.S.Nicolae Mladin spune că ea se arată "şi în lupta pentru eliberarea poporului de sub stăpâniri străine". Ce-o fi mai aşteptând Sfinţia Sa,de nu porneşte îndată să elibereze Basarabia?...

&& La 20 Ianuarie a vorbit la Roma,în cadrul secţiei locale a SAR,profesorul Carlo Alberto Mastrelli dela Florenţa despre "Matteo Bartoli e il romeno".-

LA PODUL ÎNALT(1475). Într'aceia vreme Mehmet, împăratul turcesc, armând 120000 de oaste a sa şi oaste tătărească şi muntenească.. au trimis asupra lui Ştefan Vodă. Iară Ştefan Vodă având oastea sa gata 40000, şi 2000 de Leşi.. de la craiul Cazimir, şi 5000 de Unguri ce-i dobândise dela Mateiaş.. le-au ieşit înainte din sus de Vasluiu.. au pârjolit iarba pretiutinderea, de au slăbit caii Turcilor.. aşa i-au cuprins pre Turci negura, de nu se vedea unul cu altul, şi Ştefan Vodă tocmise puţini oameni despre lunca Bârladului, ca să-i amăgească cu buciune şi cu trâmbiţe.. Atuncea oastea turcească întorcându-se la glasul buciunelor, şi împiedecându-i apa şi lunca, şi acoperindu-i şi negura.. iară dindărăt Ştefan Vodă cu oastea tocmită i-au lovit, Joi, Ghenarie 10 zile, unde nici era loc de a-şi tocmire oastea, nici de a se îndireptare, ci aşa, ei în de sine tăindu-se, mulţi periră, mulţi prinşi de pedestrime au fost, ce şi pre aceia pre toţi i-au tăiat, unde apoi măgle de cei morţi au strâns. Şi mulţi paşi şi sangeagi au perit.. Şi dintr'aceia laudă şi bucurie au zidit biserică în târg în Vasluiu, dând laudă lui Dumnezeu de biruinţă ce-au făcut.

Grigore Ureche

CÂNTEC DE DOR

Prutule, râu blestemat,
De ce eşti aşa de lat?
Seacă-ţi, tu, izvoarele,
Să trec cu picioarele,
Să-mi văd fraţii mei iubiţi,
De muscali năpăstuiţi!
Iar de nu mă-i asculta,
Să n'ai parte'n viaţa ta
De fraţi şi de surioare,
Şi de linişte sub soare!

&& D-ra Monica-Ofelia Berariu, refugiată din Arad, a trecut cu succes, în Noembrie, examenul de licenţă în Litere la Universitatea din Freiburg, iar acum predă engleza şi germana la liceul din Staufen.-

+ La Câmpulung s'a stins, în toamnă, Vasile Dragomirescu, fiu al preotului din Schitu Goleşti şi frate cu d-na Clime, fost prim preşedinte al Tribunalului Muscel. A luat parte, cu încă un judecător, Oprescu, la Rebeliunea din Ian. 1941, după care a fost dus, cu întreagă organizaţia judeţeană (din care, natural, formal nu făcea parte), la închisoarea din Craiova. Nu ştim ce i s'a mai întâmplat după invazia rusească, dar e uşor de închipuit. A fost un om "dintr'o bucată".

+ La Bucureşti s'a stins la 5 Decembrie, la peste 72 de ani, Zaharia Stancu, teleormănean din Salcia, şi scriitor. A ajutat din răsputeri celor veniţi "desculţi" pe tancurile ruseşti să se pricopsească în România, pe care au stors-o cum nici hunii, nici tătarii, nici fanarioţii n'au fost în stare să o facă.

+ La 20 Septembrie s'a stins, la 68 de ani, preotul Gh.I.Moisescu din Viena, autor, timp de 14 ani, al unui almanah care, în afară de obligatoria parte de sluj faţă de regimul de ocupaţie din ţară, poate fi considerat ca excelent. Bun teolog şi istoric, a pierit în Elveţia în timpul unui congres internaţional - şi a fost înmormântat în comuna natală, Măneci Pământeni (Prahova).

+ La Wiesbaden s'a stins la 16 Sept. 1973, după o scurtă zăcere, musceleanul Ion Ceauşescu. Tot acolo a murit, la 4 Ianuarie, Maria Viehoever-Pamfile (Giurgiu).

+ La Paris a murit la 6 Ianuarie pictorul Dimitrie Berea. Avea 67 de ani.

+ La Conegliano (Italia) s'a stins Altiere Zanvettor, din România, diplomat.

+ La Madrid a fost înmormântat la 21 Decembrie părintele Amalio Orduna, parohul românilor din Spania; se identificase întru totul cu idealurile noastre.

&& Implinindu-se 38 de ani dela căderea lui Moţa şi Marin in lupta contra Neomului, pr. D.Em.Popa a oficiat un parastas la Freiburg, Duminică 19 Ianuarie.

&& In seara de 19 Decembrie a avut loc la Löwenbräu, la München, serbarea pomului de Crăciun. După colinde, cântate de corul condus de prof. Alexandru Petre, Moş Crăciun a împărţit daruri copiilor din sală.- O şezătoare cu colinde a avut loc şi la Biblioteca Română din Freiburg, Duminică 29 Decembrie.-

&& Ramura din Germania a Societăţii Academice Române şi-a ţinut şedinţa anuală la "Europäischer Hof" din München, la 29 Decembrie. Notăm la activul ei tipărirea în "Acta historica", vol. XI, a studiului prof. Mario Ruffini despre: Influenţa italiană în Muntenia în epoca lui Constantin Brâncoveanu.-

-NELLO MANZATTI

- La 70 de ani de la naştere -

"În zbor trec peste mine anii..."

L-am cunoscut la Viena, în împrejurări dramatice, în iarna anului 1947. Locuia provizoriu într'o pensiune din capitala Austriei, împreună cu tenorul Emil Marinescu, cu care fugise din România în toamna aceluiaş an şi cu care petrecuse câteva zile de groază în temniţa Marko-ban din Budapesta. L-am revăzut peste câteva luni la Paris: un alt om, o altă figură. Trăsăturile de spaimă pe care le văzusem pe chipul lui la Viena, ca urmare a momentelor încordate prin care trecuse şi pe care le mai trăia încă în oraşul unde răpirile de refugiaţi erau la ordinea zilei, dispăruseră în capitala Franţei.

Primele lui gânduri erau acum să contribuie cu arta sa la descreţirea frunţilor compatrioţilor săi, pribegi ca şi el, considerând că râsul, gluma şi muzica constituie o detaşare de mizeriile şi amărăciunile cotidiene, o plutire într'o lume mai bună, un medicament pentru sănătatea sufletească. Aceste gânduri s'au concretizat în serata de la Salle Pleyel din Paris, în Iunie 1948, serată care i-a adus aminte lui Mircea Eliade - şi desigur şi altora - de profundul aforism: "navigare necesse est, vivere non est necesse"... "Tu ne îngăduiai nouă, refugiaţilor şi destăraţilor, această navigare către peisagiile şi timpurile de acasă", scria mai târziu Mircea Eliade despre acea serată memorabilă.

De fapt, tot ceea ce a scris Nello Manzatti - versuri, proză, muzică - este în spiritul celor afirmate cu 25 de ani în urmă de Mircea Eliade. De la primele încercări şi până la compoziţiile de mai târziu ale lui Manzatti, de la cântecele legionare şi până la ~~compoziţiile de mai târziu ale lui Manzatti~~ "Frumoasa mea cu ochii verzi", în toate se revarsă un suflet pe cât de mare, pe atât de bogat: sufletul în dăruire, pentru tot ceea ce este mai bun, mai drept şi mai frumos. Pe bună dreptate maestrul Cincinat Pavelescu - autorul poeziei "Frumoasa mea cu ochii verzi"- a improvizat următorul catren la nunta lui Nelu Mânzatu:

În vocea-i caldă se răsfrânge,
Desigur, inima-i de aur;
Dar, astă seară lângă Nina,
Mânzatu o să fie taur.

Intre parantezе fie zis, nu ştiu dacă varianta mea n'ar fi fost tot atât de valabilă, fiind vorba de un artist şi ştiut fiind că artiştii cam umblă cu capul prin nori: În noaptea asta veţi vedea
- Şi jur că adevăr zic vouă -
Mânzatu nostru o să stea
Ca un viţel la poarta nouă.

Prima manifestare a lui Manzatti în domeniul compoziţiei apare la etatea de 15 ani, cu un marş pentru cercetaşi. La 22 de ani, avea deja tipărite 4 cântece la Viena, dintre care unul dedicat marelui Richard Tauber. In 1927 este prezentat casei de gramofoane "Columbia", care-i propune un angajament de cântăreţ de muzică uşoară, oferindu-i 30 de dolari de fiecare bucată, într'o vreme când un salariu mediu era de 10 dolari pe lună. Astfel îl găsim pe Manzatti la Viena, făcând primele imprimări cu cântecele la modă pe atunci: Piangi Pagliaccio (cuvinte de profesorul universitar Alexandru Marcu) şi Nana-Nanita (cuvinte de Manzatti).

Peste o lună era celebru. In toate vitrinele magazinelor de muzică din ţară se vedea fotografia lui cu reclamele cele mai fantastice: stea, prinţ, rege, vedetă, etc. Paralel cu imprimarea discurilor, Manzatti dă la iveală şi numeroase compoziţii, devenind un apreciat compozitor de muzică uşoară. Dintre acestea cităm: Femeia, eterna poveste; Carmencita; Mi-e dor; De dragul tău; Vin mândruţă; Numai pe tine; Cântă marinare; Serenadă; Tot ce vrei; Cântec de leagăn; Imnul tinereţii legionare; Imnul muncitorilor; Imnul Românilor secuizaţi; Vânt de seară; iar mai târziu, în refugiu: Inno alla libertà, Monotonia, şi altele.

In literatură, el colaborează la câteva reviste umoristice, ca de pildă "Gluma" de sub direcţia lui Ion Anestin, în paginile căreia îl crează pe "Gâgă", care avea să devină unul din cei mai populari eroi ai umorului autohton. In acelaşi timp este critic muzical şi devine un foarte apreciat conferenţiar. "Odată, după o conferinţă despre Xenofon şi rămăşiţele oştirii sale, m'am pomenit felicitat nespus de călduros de către un distins general, daco-roman ca şi mine, care mi-a exprimat elogiul în mod cu totul propriu: Bravo, dom'le! Nu te-am ştiut om de cultură; te credeam doar compozitor" (din volumul "Iţi mai aduci aminte, doamnă?" de J.N. Manzatti). "De altfel -scrie autorul în continuare- aprecierea gradului de cultură este în funcţie de mediu. Pentru agricultor, cultură înseamnă zarzavat".

Dacă cel mai mare succes al lui Manzatti şi totodată cea mai populară romanţă este "Frumoasa mea cu ochii verzi", cu siguranţă însă că "Vânt de seară" este cea care l-a însoţit toată viaţa pe drumul destinului său, şi care, şi astăzi, este mai actuală ca oricând - şi nu numai pentru el, ci pentru mulţi dintre noi, cei cari am luat drumul pribegiei; versurile sunt, cum se ştie, ale lui Radu Gyr:

In sbor trec peste mine anii,
Departe'ntre străini mă frâng.
Îmi plâng de milă măghiranii
Şi romaniţele mă plâng...

Tu, vântule cu şoapte line
Ce aromeşti a busuioc,
Ia către alte zări cu tine
Şi plâns şi dor şi nenoroc.

Vânt de seară, vânt de seară,
Vânt pribeag de cireşar,
Du tristeţea mea amară,
Vânt de seară, vânt hoinar...

Pe ţărmuri negre şi străine,
Durut îmi plâng amarul greu.
Nu ştie nimenea de mine,
Drumeţii rîd de plânsul meu...

Doar tu când luneci prin verbine,
Tu, vânt de seară-aromitor,
Îmi iai tristeţile cu tine
Şi fruntea mi-o săruţi uşor.

În sbor trec peste mine anii,
Ca mâine vântule blajin
În piept s'or stinge măghiranii,
În suflet cel din urmă crin.

Iar tu pribeag nu vei mai trece
Să-mi iei iubire, dor şi cânt,
Şi voi rămâne'n toamna rece,
Bătut de ploi, în noapte frânt...

Marcel Nicolau

&& && La London, în Canada, s'a deschis la 24 Noembrie o expoziţie de artă populară, la care au participat toate grupurile etnice. Premiul întâiu l-a luat secţia română, organizată, cum citim în "Bănatu-i Fruncea" (30 Nov.), cu ajutorul unui grup de români din Kitchener, de d-na Zamfira Fluture, "născută în Canada, dar mai române decât multe din cele venite recent din ţară, prin grai, simţire românească şi mai ales activitate pe tărâm cultural şi folcloric".

&& "Tribuna" minciunii vorbeşte de "petrecerea fără grijă şi'n temeinică şi molcomă cumpănire, ce ţine dela Crăciun până la Bobotează". Asta e pentru noi, cei desţăraţi: ca să ştim că în ţară, sub regimul ocupaţiei, oamenii o ţin tot într'o petrecere. Realitatea însă, cruda realitate, ne-o spun câteva rânduri ale unei scrisori din Bucureşti: "La noi Crăciunul a fost, ca în toţi anii dela război încoace, o simplă zi de lucru. Dar pentrucă nu mă înduram să las pe mama singură la o zi aşa mare, am plecat în ajunul Crăciunului, după ieşirea dela muncă, la ora 4, cu trenul la Braşov, unde locueşte, şi a doua zi în zori, în zorii zilei de Crăciun, eram din nou în Bucureşti, frânt de oboseala drumului şi nesomnului, ca să fiu prezent la postul de muncă". Asta e "petrecerea molcomă" şi "fără griji", a nefericiţilor din ţarcul ocupaţiei sovieto-ceauşiste!

&& Interpretând şmechereşte pilda talanţilor, mitropolitul Mladin dela Sibiu îndeamnă pe flămânzii din ţară să se speteasca muncind, spre marea bucurie a Rusiei acaparatoare; altfel, îi ameninţă cu porunca Sfântului Pavel, ca "cine nu munceşte, nici să nu mănânce". De fapt, în situaţia de azi din România, credem că marele apostol ar fi inversat puţin termenii, stabilind că "cine nu mănâncă, nici să nu muncească"...

&& Intr'un articol de proslăvire a regimului de ocupaţie din ţară, "Bulletin européen" (Oct. '74) se încurcă în propriile-i minciuni, afirmând la pagina 3 că "în cursul ultimului sfert de veac România a lichidat starea de subdesvoltare economică dela care pornise în 1947", pentru a constata, în pagina următoare, că "e de datoria noastră să relevăm că ţara trebue să se angajeze, pentru a ieşi din starea de subdesvoltare în care se găseşte". Tot e adevărat, deci, că "minciuna are picioarele scurte", - proverb pe care dl Drăgan, care ştie italieneşte, ar trebui să-l cunoască chiar dela sursă...

&& Afirmă "Ţara şi Exilul" că dl profesor Găzdaru era un necunoscut în Legiune. De ce l-or fi dus atunci în lagărele dela Vaslui şi Ciuc? aşa, "de florile mărului"? Şi de ce, cum scrie chiar foaia dlui Sima, - dacă l-ar fi prins rebeliunea în ţară, "l-ar fi trimis Antonescu pe front ca să se 'reabiliteze' după moarte sau ar fi fost prin închisorile comuniste"?...

&& "Scânteia" vorbeşte de "mândrie patriotică şi comunistă". Păi, ori e una, ori e alta...

CALENDAR NAŢIONAL

1 Ian.1895: Moare,la 26 de ani,poetul Ion Păun-Pincio.
1 Ian.1928: Moare,la Lugoj,luptătorul Valeriu Branişte.
2 Ian.1601: Ajuns la Viena,Mihai Viteazul e găzduit,cu suita,la "Cerbul de Aur"(Zum Guildinen Hierschen).
2 Ian.1785: Horia şi Cloşca sunt aduşi în lanţuri la Alba Iulia.
7 Ian.1940: Moartea profesorilor Charles Drouhet şi Grigore Trancu-Iaşi.
8 Ian.1940: Se lansează,la Palermo,motonava "Balcic" pentru S.M.R.
9 Ian.1865: Moare,la Bucureşti,poetul Al.Depărăţeanu din Roşiorii de Vede.
10 Ian.1475: Ştefan bate pr turci la Rahova(Podul Inalt),lângă Vaslui.
12 Ian.1527: Moare,tânăr,Ştefăniţă Vodă.E îngropat la Putna.
13 Ian.1515: Neagoe Basarab întăreşte înzestrările făcute de logofătul Harvat mânăstirii din Gura Motrului,zidită de logofăt.
15 Ian.1601: Mihai e primit de arhiducele Matei,fratele Impăratului,la Viena.
15 Ian.1850: Se naşte,la Ipoteşti,Mihai Eminescu.
16 Ian.1893: La "Junimea",tânărul Ion Popovici Bănăţeanul îşi citeşte nuvela "In lume",apreciată de Maiorescu ca "o sărbătoare literară" şi publicată în "Convorbiri".
18 Ian.1505: Moare,în temniţele Moscovei,Domniţa Elenă,fiică a lui Ştefan.
19 Ian.1818: Moare fabulistul Dimitrie Ţichindeal.
22 Ian.1835: Asachi deschide la Iaşi cursurile Academiei Mihăilene,prima şcoală de învăţământ superior din Moldova,în limba română.
24 Ian.1942: Ziarul "Nădejdea" din Vârşeţ(Banatul înstreinat) anunţă că va începe să publice pentru Românii din Valea Timocului şi Valea Moravei,cari nu cunosc literele latine,pagini româneşti cu litere cirilice.
25 Ian.1885: Un juriu,din care fac parte,printre alţii,Alecsandri,Hasdeu şi Maiorescu,premiază farsa "D'ale Carnavalului" de I.L.Caragiale.
27 Ian.1668: Moare,pribeag,domnitorul Gheorghe Ştefan.
27 Ian.1973: Moare la Avrig,unde se născuse la 19 Oct.1886,prof.Romulus Cândea.Activitatea şi-o desfăşurase,în cea mai mare parte,la Cernăuţi.
30 Ian.1785: Crişan e prins,pe drumul spre Ponor,de 9 ţărani în cap cu popa Moise din Cărpeniş,şi predat ungurilor,cari-l duc legat la Alba Iulia.
30 Ian.1695: Imperialii dau lui Brâncoveanu titlul de "Principe al Imperiului".
30 Ian.1885: Se naşte cardinalul Iuliu Hossu,mort ca martir.
31 Ian.1920: Deschiderea Universităţii din Cluj,în prezenţa regelui Ferdinand.

3 Febr.1890: La Teatrul Naţional din Bucureşti,premiera "Năpastei".
3 Febr.1940: Soseşte la Constanţa motonava "Cavarna",construită la Livorno.
4 Febr.1925: Infiinţarea Patriarhiei Române,la Bucureşti.
6 Febr.1905: Se naşte compozitorul Nelo Manzatti.
7 Febr.1905: Bande greceşti asasinează pe românii Costa Sarati şi Timitri din Gramaticova(Macedonia),mutilându-le apoi oribil corpurile.
10 Febr.1910: Se naşte la Chişinău,fiică de învăţător,cântăreaţa Maria Cebotari.Moare la 9 Iunie 1949.
10 Febr.1923: Românii din Banatul înstreinat se organizează în partid politic propriu; în Martie,ei scot "Graiul Românesc" şi aleg un deputat în Skupcină.
11 Febr.1462: Vlad Ţepeş scrie lui Matei Corvin,prin grămăticul Radu Farma, informându-l de arderea Giurgiului şi cerându-i ajutor contra turcilor.
12 Febr.1905: Bande greceşti asasinează câţiva români din Negovan(Macedonia).
13 Febr.1785: Crişan se spânzură în celulă,cu nojiţele dela opinci.
13 Febr.1891: Moare pictorul Epaminonda Bucevschi.
13 Febr.1935: Moare,la 72 de ani,prof.Ion Bianu.
15 Febr.1905: Bande greceşti ucid pe preotul român Economu din Orsan(Maced.).
15 Febr.1955: Patru români viteji: Oliviu Beldeanu,Ion Chirilă,Stan Codrescu şi Dumitru Ochiu,ajutaţi de Teodor Ciochină,ocupă legaţia reperistă din Berna.
21 Febr.1805: Se naşte Timotei Cipariu. + 1885
26 Febr.1511: Moare Maria Voichiţa,fiica lui Radu cel Frumos,a treia soţie a lui Ştefan cel Mare.E îngropată la Putna.
27 Febr.1850: Se naşte pictorul Ion Andreescu. + 1882
27 Febr.1920: Moare,la 73 de ani,Xenopol.
28 Febr.1785: Ca la 6000 de oameni asistă la tragerea pe roată a lui Horia şi Cloşca,la Alba Iulia.

...

Martie 1880: Se deschide gimnaziul român din Bitolia(Macedonia).
3 Martie 1843: Se naşte la Iacobeni/Suceava,fiu de preot,Epam.Bucevschi.
5 Martie 1625: Moare,la Napoli,Ieremia Valahul.
6 Martie 1475: Senatul Veneţiei către Ştefan cel Mare: "O,dacă ar avea ceilalţi prinţi creştini atâta curaj şi voinţă,ori tu însuţi ai avea forţa corespunzătoare mărimii sufletului tău!"
8 Martie 1536: Al doilea mare incendiu la mănăstirea Putna.
8/19 Martie 1865: Moare Nicolae Filimon, n.1819.
10 Martie 1879: Se naşte prof.D.Caracostea. + 1964
10 Martie 1881: Moare Cezar Boliac, n.1813.
10 Martie 1910: Moare Dr.Karl Lueger,primarul Vienei, mare filoromân.
12 Martie 1470: Ştefan dărueşte unor răzeşi moşii în hotarele Nistrului.
13 Martie 1620: Moare pribeag,la Viena,vrednicul domn Radu Şerban.
15 Martie 1610: Mitropolitul Anastasie Crimca dărueşte ctitoriei sale dela Dragomirna un Apostol scris de el pe pergament.
15 Martie 1888: Traian Demetrescu scoate,la Craiova,"Revista olteană".
15 Martie 1940: Moare prof.Nae Ionescu,n.la Brăila,16 Iunie 1890.
19 Martie 1895: Se naşte Ion Barbu. + 1961
19 Martie 1951: Moare Artur Gorovei, n.1864
20 Martie 1820: Se naşte,la Bârlad,domnitorul Cuza.
20 Martie 1877: Se naşte,în Lugoj,Tiberiu Brediceanu. + 19 Dec.1968,Bucureşti.
20 Martie 1935: Se înfiinţează partidul "Totul pentru Ţară",sub preşedinţia generalului Gheorghe Cantacuzino-Grănicerul.
23 Martie 1820: Ali Paşa din Ianina se revoltă contra sultanului.
25 Martie 1871: Universitarii români din Viena înfiinţează "România Jună". In comitet: Slavici,Eminescu,Logotheti,I.Bumbac,D.Popovici-Barcianu,St.N.Ciurcu.
25 Martie 1925: Moare geologul Gh.Munteanu-Murgoci,n.1872
25 Martie 1940: Moare compozitorul I.Nona-Ottescu.
25 Martie 1950: Moare pribeag,în Germania,prof.Ion Sân-Georgiu.
27 Martie 1712: Carol VI asigură Stolnicului Constantin Cantacuzino,printr'o diplomă,azil în caz de nevoie.
27 Martie 1866: Apare la Viena,"cu o foarte bună redactare"(Iorga),"Albina", redactată de Georgiu Popa,editată de V.Grigoroviţia,sprijinită de fam.Mocioni.

VOINŢA NEAMULUI

În ţara noastră românească
Vrem înşine stăpâni să fim
Şi stăpânirea ţării noastre
Cu nimenea n'o împărţim.

Şi nu vrem noi românii fruntea
În veci la nimeni s'o plecăm,
Şi din moşie nicio palmă,
O unghie n'o să lăsăm.

Nu vrem să închinăm popoare
Sub mândrul sceptru românesc,
Ci să trăim din viaţa noastră
Şi dreptul nostru strămoşesc.

Nici la răpiri ne sboară gândul,
Dar vai acelui ce-a'ndrăsni
Ştirbiri moşiei a ne face!..
El cu viaţa va plăti!

Căci pe moşia cea străbună
Vrem înşine stăpâni să fim,
Şi stăpânirea ei cu nimeni
Nu cugetăm s'o împărţim.

&& "Biserica Ortodoxă Română"(Ian.1970),vorbeşte de necazul unor călugări dela "Negru Vodă" din Câmpulung,cari,eşuând revoluţia dela '48,la care participaseră,au trebuit să stea ascunşi un an; după care,au fost reprimiţi în posturile lor,fără ca măcar să fie obligaţi a-şi denunţa gazdele.Norocul lor a fost că,pe-atunci,încă nu se inventase "omenia comunistă": altfel,la Canal le putrezeau oasele!

&& "Contemporanul" vorbeşte de "umanismul socialist".Pentru documentare, a se citi "Piteştii"de Bacu,"Amintiri din închisoare"de N.Dima,"Întoarcerea din infern"de I.Cârjă,lucrările lui Soljeniţin,Djilas,Panait Istrate,etc.

&& "Dreptatea" ambasadei ceauşiste din America afirmă,vrând desigur să mai descreţească frunţile cititorilor,că "în 1941,Ion Mihalache s'a înrolat voluntar într'o unitate operativă... pentru a se desolidariza de răspunderea războiului".Cu această logică hazoasă,d-lui Milhovan nu i-ar mai rămâne decât să se înscrie în Episcopia P.S.Trifa: ca să dovedească,cât mai convingător,că se desolidarizează de ea...

TRIBUNA LIBERĂ

II. Contribuţie la istoria Mişcării Legionare.- Era pe terminate primăvara anului 1940,când întâmplarea face să mă întâlnesc în gara oraşului Timişoara cu Strein Dragomir,fostu-mi coleg de liceu şi în două ocazii camarad de închisoare,iar pe timpul biruinţei şeful organizaţiei judeţului Caraş.După schimburile de impresii specifice acelor timpuri,de ieşire din ultima mare prigoană, îmi spune el că aşteaptă în gară,venind "de undeva",pe noul Căpitan,Horia Sima. Tot ce scriu,scriu din memorie,dar nu-mi pot aduce aminte în acest moment de ce afirmaţia de "noul Căpitan" nu a trezit în mine cel puţin un sentiment de curiozitate,ca să aştept cu Strein Dragomir în gară,să văd şi eu pe "noul Căpitan",ieşit din marea prigoană.In treacăt doar,şi fără nicio aluzie ironică ori răutăcioasă,amintesc că într'o corespondenţă avută cu Strein Dragomir în anul 1963,eu fiind în acel timp în Buenos Aires iar el în Montreal(Canada),îmi scrie că "legionarismul lui a rămas pe frontiera Yugoslaviei în anul 1944".

N'a trecut mult după acel episod,că apare informaţia-surpriză,comunicată prin radio şi ziare,că pe dl Horia Sima -fără a preciza în ce calitate- l-a primit în audienţă regele Carol II; că a acceptat să intre în guvernul Frontului Renaşterii Naţionale,pe atunci unicul partid politic existent,făcut din ordinul,inspiraţia şi patronajul acelui rege,cu încă trei legionari: Radu Budişteanu,Bideanu şi Vasile Noveanu.Urmează 3-6 Septembrie 1940,cu lovitura dată domniei neo-fanariote a lui Carol,ajungerea Mişcării la putere -biruinţa- şi simbioza cu generalul Antonescu în guvernul Naţional-Legionar,care s'a terminat printr'un dezastru ireparabil,după trei luni şi ceva,din vina "noului Căpitan",dl Horia Sima.

După arestarea conducerii Mişcării Legionare în anul 1938,a lui Corneliu Zelea Codreanu şi a elitei legionare,până în anul 1940 a avut loc un fel de interregn.In toate ordinele transmise legionarilor dela bază se menţiona "Comandamentul",se vorbea de "centru"; legionarii intrau în închisori ca animalele la abator,complect neştiutori în numele cărui comandament activează şi execută ordine,în majoritatea lor fără nicio logică ori motivaţie ca atare.Legionarii şi-au riscat libertatea şi nu în puţine cazuri chiar şi viaţa.A intrat F.D.C.-ul cu nemiluita prin puşcării,pe simplul şi tâmpitul ordin de a împânzi cu manifeste cutiile de scrisori ale cetăţenilor,fără niciun discernământ,ci doar numai ca să se ştie că Mişcarea Legionară este activă.La Teatrul Naţional din Timişoara s'a jucat în toamna anului 1938 o piesă de teatru cu caracter evreiesc. Nu ştiu din a cărui inspiraţie s'a ordonat să se arunce o bombă învelită într'un buchet de flori pe scenă în plină funcţiune.Rezultatul a fost că au plătit cu viaţa lor acest "eroic" gest studenţii dela Politehnica din Timişoara Piertuş-Stănescu,Ion Fleţchin şi muncitorul dela C.F.R. Ghedeon,cari după un stagiu de câteva zile la secret în celula 86,vecină cu a F.D.C.-iştilor dela închisoarea militară din Timişoara,au fost puşi în lanţuri,duşi şi împuşcaţi într'o pădure a Huedinului.

După asasinarea Căpitanului,a Nicadorilor şi Decemvirilor,care a marcat punctul culminant al prigoanei,şi după căderea lui Vasile Cristescu,a lui Ion Belgea şi a lui Ion Iovu(nu ştiu cu exactitate dacă dr.Iovu a avut vreo participare în acel comandament),dl Horia Sima,ca prin minune supravieţuitor unic al acelui comandament,a fugit în Germania.Acolo,la Berlin,la adăpost fiind,în loc să facă bilanţul agitaţiilor lui,a pus la cale alte planuri de "activitate".Trebue să recunoaştem că a avut o dexteritate în a găsi legionari lesne influenţabili,pe care să-i convingă cu uşurinţă,făcându-i executanţi ai iraţionalelor lui planuri.De data aceasta sorţii pierzării au căzut pe Miti Dumitrescu şi pe echipa sa,să pedepsească pe Armand Călinescu,considerat vinovat de asasinarea Căpitanului,a Nicadorilor şi Decemvirilor.Rezultatul a fost un succes deplin. Armand Călinescu executat,dar la fel au fost executaţi şi Miti Dumitrescu cu echipa lui.Ba mai mult chiar,dispariţia lui Armand Călinescu a determinat pe Carol ca prin organele-i fidele de represiune să transforme ţara într'un abator. Au fost sacrificaţi legionari cari nu aveau nimic de-aface cu executarea lui Armand Călinescu,cari nici nu intuiau intenţiile "şefului".Aşa a căzut floarea legionărimii rămase în picioare în urma uciderii Căpitanului,prin asasinarea celor dela Râmnicul Sărat,dela lagărele Miercurea Ciucului şi Vaslui, a celor trei de fiecare judeţ şi a multora altora rămaşi anonimi.Ce-a câştigat Mişcarea Legionară pe urma tuturor acestor sacrificii? Nimic! Armand Călinescu a fost

înlocuit imediat cu generalul Argeşanu,iar Carol a rămas mai departe domn absolut;

Când a văzut "şeful" că nu mai avea pe cine trimite în ţară,nicio torpilă vie,şi când nici prin închisori nu se prea mai găseau ostateci,atunci dl Horia Sima şi-a luat inima'n dinţi,s'a întors clandestin în ţară,aşa cum plecase,a intrat în tratative cu Carol şi a acceptat să facă parte din echipa lui de guvernare,având ca primministru pe Constantin Gigurtu.Nu se poate şti dacă a făcut-o conştiant sau inconştient,căci niciodată n'a fost sincer.

Nu după mult timp se demite din guvern şi pune la cale lovitura dela 3-6 Septembrie.Că a reuşit,meritul nu este întreg al lui.Se datoreşte mai mult slăbiciunii adversarului din acel timp; armata română,considerată ca instituţie a cărei misiune specifică era menţinerea ordinei statale,era apolitică,unica ei ideologie fiind apărarea patriei.Armata română în acel moment a refuzat să tragă în legionari.Dacă s'ar fi găsit numai un regiment în Capitală,care să execute ordinele date de Carol,vedea dl Sima ce pilaf făcea din puţinii legionari, cari,cu pistoale ruginite ameninţau pe Carol dinafara Palatului.Singura excepţie a făcut-o Victor Dombrowski,pe atunci primar al Bucureştiului,care a scos pe stradă nişte cisterne ale pompierilor,împroşcând cu apă în legionari.Adevărul e că armata română nu mai avea încredere în rege şi camarila lui.Fusese nevoită să se retragă ruşinos din Basarabia,nordul Bucovinei,nordul Ardealului şi sudul Dobrogei,nepermiţându-i-se să tragă nici măcar un glonte simbolic.Iată deci explicaţia reuşitei loviturii dela 3 Septembrie,în adevăratul ei sens.România a avut întotdeauna o elită a corpului ofiţeresc -cu infime excepţii-,care în momente critice şi-a făcut pe deplin datoria,respectând astfel jurământul de credinţă către patrie.Care-i explicaţia că aceiaşi armată după patru luni,la Rebeliune,ne-a măturat de pe scena politică,atunci când noi eram infinit mai mulţi, mai tari şi mai bine înarmaţi decât la 3 Septembrie 1940? Schimbul în moralul armatei s'a produs în scurtul timp al celor câteva luni,căci generalul Antonescu, exponent al armatei combative,bun patriot,bun militar,dar rău politician,a inoculat o puternică doză de încredere şi optimism în corpul ofiţeresc român.Nu se poate da altă explicaţie,când România,redusă la o expresie geografică de nerecunoscut,cu o economie cu sufletul pe buze,după o decadă de bluff politic al dictaturii regale,să intre apoi într'un război şi să ajungă până la Stalingrad şi'n fundul Caucazului!

La marea demonstraţie dela Alba Iulia,la 6 Decembrie 1940,când s'a protestat contra răpirii de unguri a Ardealului de Nord,am stat în tribuna oficială,la doi metri în spatele d-lui Horia Sima şi al generalului Ion Antonescu.Comandantul şi Conducătorul.M'am uitat mai mult la ei decât la impresionanta defilare.Generalul era îmbrăcat cu un suman muntenesc deasupra cămăşii verzi.Dl Sima era în uniforma legionară.M'a surprins faptul că tot timpul generalul îşi muşca buza de jos, iar dl Sima avea un aspect de <u>şmecher</u>,impresie pe care mai târziu mi-au confirmat-o faptele lui.Şmecheria este o inteligenţă apocrifă.Toate faptele şi actele ulterioare au confirmat cu vârf şi îndesat că,pe lângă şmecher,s'a dovedit şi <u>laş</u>: laşitatea,după cum se ştie,este lipsa de curaj.Dl Horia Sima e o excepţie a intelectualilor români.Orice român care poseda,pe vremuri,diploma de bacalaureat,era obligat să cunoască faptele mai de seamă din istoria Românilor: că Decebal a preferat să se sinucidă,ca să nu fie legat şi dus la Roma de carul de triumf al biruitorului Traian; legenda cu Aprodul Purice-Movilă,când Ştefan cel Mare,în plină luptă la Războieni,pierzându-şi calul,s'a urcat pe altul continuându-şi lupta; la Călugăreni,Mihai Viteazul a smuls în vâltoarea luptei o secure din mâna unui luptător şi'n dreapta şi'n stânga tăia la capete de turci.Radu Buzescu,una din căpeteniile lui Mihai,ca să cruţe vieţi de luptători s'a luat la luptă dreaptă cu hanul tătarilor.Dl Horia Sima n'a auzit de aceste fapte epopeice,că nu şi le-a însuşit deloc.A pus la cale lovitura dela 3 Septembrie,dar a stat departe de luptă,pe noua frontieră cu Ungaria,că dacă lucrurile vor ieşi contrar aşteptărilor,să dea bir cu fugiţii.A fost un factor determinant în Rebeliune; au murit mulţi,mai mulţi au înfundat închisorile,el n'a avut curajul să îşi asume răspunderea - şi şi acum,după atâţia ani,aruncă vina pe alţii.A preferat să se ascundă în cufărul maşinii unui sas,Andreas Schmidt,trecând frontiera.

Pe timpuri susţinea că Rebeliunea au făcut-o "elemente necontrolate".Dacă-i aşa,atunci care era ori la ce se limita rolul lui ca atare,când nu se putea impune,având sub comandă "elemente necontrolate"? Aceasta demonstrează că nu avea calităţi de comandă,n'avea ascendent moral,era lipsit de autoritate.Cele alegate

de "şef" sunt însă departe de a fi veridice,căci la începutul actelor de rebeliune îl căuta Antonescu pentru a lua contact cu el în vederea liniştirii lucrurilor,dar dl Sima nu era nicăeri de găsit,căci stătea ascuns de frica răspunderii.Dacă n'avea nici în clin nici în mânecă cu Rebeliunea,atunci,cum era logic,de ce n'a dat un comunicat,prin care să facă cunoscută public desolidarizarea lui de atitudinea "elementelor necontrolate"?...

Fapt e că mai "necontrolat" ca dl Sima nu a fost altul.Căpitanul dela închisoare recomanda linişte afară,dar "şeful" prin comandamentul de prigoană agita legionărimea,îndemnând-o la tot felul de acte nepotrivite cu imperativele momentului; aceste nechibzueli au costa viaţa Căpitanului,a Nicadorilor şi a Decemvirilor. A aranjat paraşutări în ţară.A trimis echipa lui Alexandru Tănase,nu cu scopul de-a organiza vreo rezistenţă oarecare,ci numai pentru ca în ţară să se vorbească de dânsul ca "şef" al Mişcării Legionare,menţinând trează agitaţia şi închipuitul mit.Oare credea că viaţa lui avea mai mare valoare decât a unui component al echipei Tănase? Altfel,de ce nu s'a paraşutat dânsul în ţară? Ar fi luat contact direct cu realităţile de-acolo,şi fără el, în exil,mai mult ca sigur că nu se ajungea la dezastrul unităţii Mişcării.

Când cu afacerea "Dosarului ruşinii",a dat iarăşi dovadă de multă laşitate. Nu a avut curajul să recunoască în public comiterea adulterului,ci a preferat să fie apărat prin interpuşi,aruncând vina la activul altora...

Printre alte afirmaţii gratuite,mai susţine dl "Ghiţă Costea",în articolul "O comemorare" din "Ţara şi Exilul",referitor la însărcinarea d-lui Vasile Iasinschi cu clădirea Căminului dela Aravaca,că "apelul şi toate riscurile aparţineau comandantului,iar banii s'au strâns în numele lui".Cu alte cuvinte"boul ară şi calul paşte".Cât a fost de responsabil "comandantul" d-lui "Ghiţă Costea" s'a văzut în multe diverse ocazii,când trimetea pe alţii la moarte iar dânsul stătea ascuns în comoditate.Dacă afacerea cu Căminul dela Aravaca ar fi ieşit pe de-andoaselea,responsabil desigur că ar fi fost făcut dl Iasinschi; dar cum acţiunea a fost încununată cu succes,după 20 de ani sare şi "şeful", prin vocea dlui "Ghiţă Costea",afirmând că succesul i se datoreşte lui.Cum "şeful" a ajuns la "bătrâneţe,haine grele",ar avea nevoie de o casă unde să închidă ochii,căci toată tinereţea şi-a petrecut-o ca greierele din fabulă.

După terminarea ultimului conflict mondial şi lichidarea "guvernului" dela Viena,dl Sima n'a avut onestitatea de-a împiedica alunecarea Mişcării Legionare pe panta dezastrului; disensiunea ar fi fost limitată la starea embrionară, dacă el ar fi avut bunul simţ să se demită dela imaginarul drept la şefia Mişcării Legionare.Dacă făcea acest gest,scutea Mişcarea de multe alte prăbuşiri, pe unde a târît-o! Pe şef îl doare şi-l preocupă că a îmbătrânit.In jurul lui are mai multe cimitire decât "falnici legionari".Pe timp ce trece se vorbeşte tot mai puţin de persoana lui.Perspectivele de vreo întoarcere în ţară,şi de vreo activitate legionară cu el la şefie,deocamdată sunt nule.Dl Horia Sima s'a cramponat la "şefia" Mişcării Legionare ca căpuşa de oaie,care sugea sângele oii până ce se umfla şi plesnea,dar şi moartă tot agăţată de pielea oii rămânea.

Mircea Izverniceanu(legionar din F.D.C.)

DIN AIUD (Poeme din închisori)

Îţi scriu o carte mamă din Aiud,
Din temniţa cu ziduri şi zăbrele,
De unde nu se văd şi nu se-aud
Cum mor în lanţuri visurile mele.

Trec zilele de plumb mai greu ca anii,
Se curm'o viaţă zilnica-i povară,
În sufletu-mi se scutură castanii
Şi moare-un vis frumos de primăvară.

Feciorul tău cu pieptul de aramă
Ce rătăcea adesea pe poteci,
N'a mai rămas decât o umbră,mamă,
In temniţa cu zidurile reci.

Cu trupul răstignit pe gratii sânger
Când luna străluceşte'ntr'un alun
Ca o făclie aprinsă de un înger
Mai moare'n temniţă un bun român.

Îţi scriu o carte,poate cea din urmă,
Când dansul Salomeei e în toi
Şi până'n zori o viaţă iar se curmă,
Căci zi şi noapte moartea-i printre noi.

&& La Bacău,dus voluntar cu sila la cules,un elev de liceu a fost bătut măr pentru că a mâncat două prune,ne informează "Scânteia" ; la Constanţa,într'un restaurant, unui client care a cerut peşte i s'a răspuns că aşa ceva nu există decât în reclamele de pe pereţi("România liberă").

DIN ZIARE, CĂRŢI, REVISTE

* Nello Manzatti, "De-ale teatrului", în Revista Scriitorilor Români, nr. 10.- Sala Naţionalului din Bucureşti, de rară cochetărie şi bun gust, număra vreo 700 de locuri. Parterul era compus din două rânduri de scaune, denumite fotolii de orchestră, separate cu o balustradă de restul sălii. Urmau respectivele staluri unu, doi şi trei. In înălţime, trei rânduri de loji de rangul întâi, doi şi trei, căptuşite cu pluş roşu, iar deasupra, la "cucurigu", glorioasa galerie cu intrarea prin strada Matei Milo. In colţul din Calea Victoriei cu strada Matei Milo trona în plin trotoar un enorm W.C. public, în stil oriental, care dăuna faţadei şi prestigiului instituţiei. A rămas înfipt acolo până târziu, prin 1926, când bunul simţ al unui edil modern a rezolvat o penibilă problemă, suprimând ruşinea. O altă vespasiană de aceleaşi proporţii se afla aşezată pe bulevardul Elisabeta, în piaţa Cercului Militar de mai târziu. Amănunte indiscrete, ce îşi au însă tâlcul lor pentru povestea ce urmează.

Pe îngrijitoarea W.C.-ului din faţa teatrului o chema Frusinica. Femee în vârstă, obţinnse dela primărie concesiunea chioşcului de tablă în arabescuri, semănând a reşedinţă în miniatură a cine ştie cărui bey sau paşă din Damasc, cu deosebirea că pe o uşă scria în româneşte "pentru cavaleri" şi pe o alta "pentru dame", având deasupra doi amoraşi cu arcuri şi săgeţi, precum şi inevitabilul tandem "zero-zero", deşi ar fi suficient şi un singur zero pentru a defini refugiul neputinţelor omeneşti. Intr'o zi un domn grăbit intră la zero-zero. Client vechi, văzu cu surprindere o altă îngrijitoare în locul celei obişnuite.

- Unde-i Frusinica? Ce-i cu ea?

- Eh, conaşule, sărăcuţa de ea. S'a îmbolnăvit de aprindere de plămâni şi a sfătuit-o doctoru' să schimbe aeru'. Aşa că s'a mutat la "closeta" după Bulivard!

* Luxemburger Sonntagsblatt, Ştiri interzise în Uniunea Sovietică.- Ziariştii din Uniunea Sovietică trebue să evite a pomeni de următoarele teme, dacă vor să nu-şi piardă postul: Catastrofe naturale, dacă se întâmplă pe teritoriul Rusiei; prăbuşiri de avioane, ciocniri de trenuri şi alte nenorociri de cale ferată, dacă se întâmplă în Rusia; salarii şi alte venituri ale conducătorilor partidului şi guvernului; comparaţii între salariile şi scumpetea din Rusia; aluzii la înaltul standard de viaţă al conducătorilor; aluzii la lipsurile alimentare din Rusia; numele funcţionarilor Securităţii; fotografii aeriene ale oraşelor ruseşti; ştiri despre cenzură sau bruiaj; numele foştilor demnitari Molotov, Malenkov, Bulganin şi Hruşciov. (Grosser Ruf, Wiesbaden, 6 Iunie '73).

* Wiesbadener Kurier.- După trei ani şi jumătate de cercetări asupra situaţiei din lagărele sovietice, Comitetul Internaţional pentru apărarea drepturilor omului a reproşat Uniunii Sovietice "neomenia în masă" faţă de un milion de oameni în o mie de lagăre de muncă. Autorul acestui raport, sociologul englez prof. Reddaway, a declarat presei din Bruxelles că oamenii din lagărele sovietice au fost furaţi, prin metode "ştiinţifice", de personalitatea lor. Există torturi în aceste lagăre, dar nu primitive ca în era lui Stalin, când au fost internaţi 12 milioane de oameni, ci mai felurite şi foarte rafinate. Printre ele, foamea permanentă la extrem, pentru frângerea rezistenţei interioare. Acest tratament duce adesea la disperare şi la moarte, cum a fost cazul cu scriitorul de 33 de ani Galanskov. Adresele a 255 lagăre din cele 1000, sunt cunoscute. (Grosser Ruf, VI.73).

* Vigurosul "Exil-Solidar" a împlinit doi ani de viaţă. E printre prea puţinele manifestări de atitudine ale noilor refugiaţi, şi lucrul este cu atât mai meritos cu cât îndrăzneaţa publicaţie condusă de dl Petre Mihail apare în plin viespar iudeo-colaboraţionist, expusă din toate părţile. Numărul comemorativ conţine, printre altele, un remarcabil articol de politică externă, "Trei puncte de vedere", de d-na Ioana-Maria Nicolau, îndreptăţitul protest al dlui Gh. Iordache contra unui Te-Deum pentru "regele" Mihai, o judicioasă analiză a "democraţiei minorităţilor", făcută de C. Brădeanu/Ohio, şi o duioasă evocare de către d-l dr. Dumitru D. Marin a fostului parc Carol din Bucureşti, cu gloria lui trecută, cu drama desfigurării lui de către ocupanţi, devenit azi un "mauzoleu cu monştri", locul unde reprezentanţii Moscovei "îşi depozitează periodic, în confort privat, toţi 'iluştrii' răposaţi întru crimă". Urăm confratelui mai tânăr viaţă cât mai scurtă... printre străini.

&&& In Finlanda există numai vreo 60.000 de ortodocşi.-

NOTE ŞI COMENTARII

* CLAUZA NAŢIUNII FAVORIZATE.- Avem surpriza,neplăcută,să vedem un fost preşedinte al "celei mai puternice organizaţii româneşti" de peste Ocean recidivând într'o greşală: dl Eugen Popescu pledează,în "America",pentru acordarea "clauzei naţiunii celei mai favorizate"României.Căci,spune d-sa,"România,în această nouă poziţie privilegiată,ar profita din punct de vedere financiar, economic şi industrial".D-sa mai făcuse o intervenţie în acest sens acum câţiva ani,căci "sângele apă nu se face,spune românul",ceeace "se aplică tare bine la noi toţi şi în momentul de faţă"."Noi Românii Americani,sau toţi Românii de unde ar fi ei -mai spune d-sa- avem sfânta datorie de a ajuta poporul român în orice formă şi cu orice sacrificiu.A ne împotrivi astăzi ca România să capete dreptul de 'naţiune privilegiată' pe motivul că indirect şi guvernul dela Bucureşti va profita de acest drept,ar fi o greşală".

Dl Popescu face nişte confuzii uluitoare; e uimitor să constatăm atâta lipsă de claritate în idei la cineva ce se vrea leader în lupta anticomunistă.Ori, orice luptător român pentru eliberarea ţării e obligat să ştie câteva lucruri elementare: că guvernul "român" e pus de Moscova şi nu de ţară; că,aşadar,el lucrează pentru Moscova şi nu pentru ţară; că tot ce produce truda ţării merge direct la Moscova,sau acolo unde ea dispune; că orice întărire a guvernului "român" e o întărire a planurilor moscovite de dominaţie mondială şi o lespede în plus peste trupul chinuit al ţării.Aşa dar,întorcând vorbele d-lui Popescu, nu poporul român ar profita din eventuala poziţie privilegiată,ci,prin valetul Ceauşescu,Moscova însăşi.Ceauşescu ar profita "indirect" nu pentrucă s'ar mulţumi cu fărămiturile dela praznicul Românilor,cum s'ar înţelege din rândurile d-lui Popescu, ci cu cele ce i-ar lăsa Brejnev,"pentru osteneală".Că avem "sfânta datorie de a ajuta poporul român",e clar,dar nu ajuţi niciodată victima înarmând mâna călăului.Dl Popescu e recidivist şi în această privinţă,căci atunci când,cu autoritatea lui de preşedinte al Uniunii şi Ligii,a stimulat toată suflarea românească din America să ajute pe Românii nenorociţi de inundaţii,ajutorul,sub formă de vapoare de grâu,l-a trimis direct lui Ceauşescu,deşi n'ar fi să fie atâta de naiv,încât să fi crezut că un singur bob ajunge la vreun năpăstuit. Fraţii din America au ajutat şi atunci,fără să ştie şi să vrea,acţiunea de subminare moscovită.

Ce-şi promite dl Popescu dela un Ceauşescu "favorizat" de Americani? Dânsul menţionează întregirea familiilor refugiaţilor români,dând ca exemplu atitudinea lui Brejnev(pe care între timp,aflând pe semne de intervenţia d-lui Popescu, şi acesta şi-a revizuit-o,în faţa perspectivei de a lua prin Ceauşescu ce-i trebue din America).Dar,mai întâi,Brejnev promisese această liberalitate numai evreilor,ceeace dl Popescu pare a ignora.Pe urmă,acesta nu este un obiectiv major,la scară naţională.Oricât de duios şi de umanitar o fi aspectul,el priveşte un infim număr de privilegiaţi,cari vor să-şi întregească fericirea.Obiectivul refugiaţilor români,cari înţeleg să lupte împotriva comunismului,e liberarea României şi zădărnicirea internaţionalizării ciumei roşii.Spre această ţintă trebuesc toţi ochii îndreptaţi,toate energiile concentrate.Ceauşescu ar fi foarte fericit să umple buzunarele stăpânilor,ba mai scăpând şi de loviturile exilului,în schimbul câtorva neveste; noi vrem însă ca toată ţara,întreaga noastră Românie să fie liberă,oamenii să fie consideraţi şi trataţi ca oameni şi nu ca animale.De aceea treburile particulare le lăsăm pe seama iniţiativelor particulare sau direct interesate,iar calibrele majore le ţinem pentru problemele majore.-

* ARHIEREII LUI KARL MARX.- Regretăm că nu avem la îndemână publicaţiile celor trei mitropoliţi: dela Iaşi,Sibiu,Craiova,angajaţi într'o necruţătoare concurenţă pentru cucerirea tronului patriarhal "român",- ca să ne putem da seama,după doza de servilism la adresa bâlbâitului,care din ei are cele mai multe şanse.In faţă avem numai "Telegraful Român",organ,se poate spune,al lui Mladin dela Sibiu,în care dârjii noştri ţărani din Transilvania sunt informaţi,cu toată seriozitatea pe care ar trebui s'o comporte obrazul de mitropolit,că,în opoziţie cu vremea lui Horia,Cloşca şi Crişan,"astăzi poporul e stăpân pe soarta sa şi îşi făureşte într'un ritm accelerat o nouă viaţă,sub îndrumarea conducătorilor iubiţi"; că "dreptatea e o realitate vie şi rodnică,fiecare este răsplătit şi cinstit după munca lui": abia acum ne explicăm de ce s'au întins aşa de mult sectele religioase în eparhia lui Mladin!

Mai aflăm,din publicaţia miruitului lui Ceauşescu,că toţi preoţii din ţară au trebuit să vorbească poporului,la 23 August,de "chipul patriei noastre la împlinirea a 30 de ani dela eliberarea ţării",eveniment care a produs şi o şedinţă festivă la Institutul Teologic dela Sibiu,unde toţi profesorii au trebuit să proslăvească îngenunchierea ţării,iar mladinul şi-a pierdut pur şi simplu graiul de emoţie,întrucât,cum scrie "Telegraful","ceea ce s'a realizat la noi în ţară este mai presus de puterea noastră de exprimare"! Aşa stând lucrurile, socotim că cel mai indicat ca patriarh nu poate fi decât I.P.S.Nicolae Mladin, carele,în "Telegraful"său,a ajuns să nici nu mai numere anii dela naşterea lui Isus Cristos,ci dela "era noastră",în aşteptarea clipei când stăpânul îi va îngădui să-i numere dela naşterea lui Nicu-Vodă Talpalagiul.

Dar nici Marina nu-i grăbit să ajungă aşa curând la mânăstire.Nevoia concurenţei l-a silit să trimită şi el,de ziua "liberării",o telegramă stăpânului, care va rămâne piesă de antologie pentru ticăloşirea în care a fost adusă Biserica din ţara ocupată."Mărturisim cu toată fermitatea -scrie prea cinstitul patriarh- că ţara noastră n'a cunoscut niciodată atât de multe şi importante realizări ca în aceşti 30 de ani,în care poporul român,liber şi stăpân pe destinul său,şi-a mobilizat toate energiile sale creatoare pentru a se avânta pe drumul celei mai înfloritoare propăşiri economice,culturale,politice şi sociale. Dela un capăt până la celălalt al ţării noastre oraşele şi satele au astăzi o înfăţişare nouă,sărbătorească: industria,agricultura,învăţământul,toate sectoarele de viaţă sunt într'o continuă ascendenţă şi entuziasmul cu care se lucrează neîncetat constituie o dovadă evidentă că România socialistă de astăzi,sub conducerea înţeleaptă a celor mai buni fii ai ei,în frunte cu Domnia Voastră, va ajunge în scurt timp în rândul ţărilor cu cel mai înaintat stadiu de civilizaţie şi prosperitate".Şi telegrama continuă cu felicitări "pentru bunăstarea şi fericirea" în care a fost adus poporul românesc,şi exprimări de admiraţie şi preţuire "pentru tot ce s'a făcut": banalităţi de obscur angajat al"Scânteii", dar cât de murdar sună ele în gura "întâistătătorului Bisericii"! Câte cuvinte, atâtea minciuni,atâtea mişelii,atâta păcătoşenie în gura unui bătrân spurcat, care se vede că nici în pragul morţii nu crede în judecata de apoi! Dar uimirea noastră e întrecută totuş de alta: că fraţii încăpuţi pe mâna lor în ţară,citind aceste enormităţi ale supremului "reprezentant al lui Isus",mai cred totuşi în Dumnezeu şi mai merg la biserică!

Dar pe aceşti mişei,specializaţi în linsul dosurilor proletare,nici Ceauşescu nu i-a lăsat cu mâna goală: chemaţi la Bucureşti,la 20 August -scrie tot "Telegraful"- "înalţii ierarhi ai bisericii noastre şi alte personalităţi bisericeşti au fost distinşi,cu prilejul acestei mari sărbători aniversare din viaţa patriei noastre,cu ordine şi medalii ale Republicii Socialiste România": numai la Sibiu au primit medalia "30 de ani dela eliberarea României de sub dominaţia fascistă" peste 30 de clerici.Şi niciunul n'a schimbat medalia pe o modestă cerere: având în vedere că Biserica e liberă în ţară,cum se tot afirmă, ce-ar fi dacă ar avea elementara libertate să predea copiilor măcar simple noţiuni de catechism? şi ce-ar fi dacă duioasele noastre colinde,în loc să fie publicate numai în "Tribuna României",destinată exportului,ar fi publicate şi în jurnalele din ţară? şi ce-ar fi dacă sărbătoarea Crăciunului ar fi... zi de sărbătoare,cum a fost în tot trecutul României? Dar,în euforia generală,cine să se mai gândească la nişte asemenea nimicuri! Hotărît,trăim vremuri apocaliptice, când "curva cea mare",cum o numeşte Sf.Ioan,s'a instalat chiar în Biserică!

* CAZUL SIMA.- Careva ne reproşează că ne ocupăm prea mult de Horia Sima, "care,oricum,şi el luptă contra comunismului,şi ar trebui să ne unim eforturile în loc să le fărâmiţăm".E consolant să constatăm că,în această dramă"de familie", cititorii au înţeles,în cea mai mare parte,durerea noastră,cari de-o viaţă stăm pe-o baricadă,când vedem o generaţie întreagă împinsă în pământ de nesăbuinţele numitului,care,dela înlesnirea asasinatului la pupatul mâinii lui Carol Asasinul,nu s'a dat dela nimic în lături ca să ajungă şef,şeful unei Mişcări de primeniri morale,- situaţie de care se ţine cu dinţii chiar după ce-a fost prins în patul nevestei fratelui său de luptă.Ori,dacă orice "întreprindere" pune în vitrină ce are mai de preţ,încăpăţânarea fostului comandant de a se afirma şi mai departe ca şef al Legiunii,murdărind un loc scump pentru toţi legionarii, nu-i decât o nouă batjocură la adresa unei Mişcări,care n'ar fi având deci nimic mai bun de arătat,ca mostră reprezentativă,decât un saltimbanc,dublat de-un

detracat notoriu; ilustrarea însoritelor vreri ale lui Moţa şi Codreanu nu s'ar putea întruchipa deci mai bine,pentru Sima şi cei câţiva inconştienţi ce i-au rămas alături,decât în svăpăieli şi adultere.Poate acum se va înţelege şi mai lămurit revolta noastră,şi stăruinţa în a apăra cu toată vehemenţă numele neîntinate ale atâtor camarazi,cari de decenii zac în pământ pentru cu totul alte idealuri decât al infantilismului şi-al desfrânării.

Cât despre "lupta"lui,nimeni nu-l împiedică s'o ducă; noi însă,neavând nicio încredere în cinstea-i sufletească,nu-i vom fi alături niciodată,chiar de-ar abandona neruşinatele-i pretenţii; căci n'ar putea fi vorba de o leală camaraderie,ci de obişnuita tragere pe sfoară,cum dovedeşte,fără echivoc,tot trecutu-i dubios de "luptă".

De altfel,ce idealism ar putea sălăşlui în sufletu-i agitat,fără nimica sfânt în el,care n'a ezitat o clipă să pericliteze viaţa propriilor comandanţi şi camarazi de luptă,sau să le spurce sfinţenia căminului? Cu ce morală,cu ce duh înoitor vrea el să înlocuiască imoralitatea bolşevică? Unde-i ozonul de care are nevoie un neam aşa de obidit? Ce balsam poate aduce acest infirm moral peste nişte răni,care de peste trei decenii sângerează? Ce poate el promite,întremător,societăţii româneşti de mâine? Promiscuitatea nevestelor? Căci dacă "tot răul ne vine dela suflet",cum avertiza Corneliu Codreanu,apoi sufletul lui Sima este de zece ori mai putred decât al "adversarilor" pe cari pretinde a-i combate.Acesta fiind tipul,fără nimica sfânt în el,tot motorul "luptei" lui e mânat în realitate de necazul că la Palat stă Ceauşescu şi nu el; dacă,prin pură ipoteză,Brejnev i-ar încredinţa lui respingătorul pos.,putem jura cu amândouă mâinile pe inimă,cunoscând individul,că ar sbura la Bucureşti cu primul avion! Justificări,dac'ar mai simţi vreo nevoie,ar găsi el destule în bogatu-i bagaj de sofisticărie.Şi ar găsi şi idioţi,cari,întocmai ca acum,să-l ia în serios: n'a reuşit el să convingă,chiar dintre "vechii luptători",că cel mai indicat stindard al unei mişcări de primeniri morale e lupanarul? Numai cu multă,cu foarte multă greaţă ne-am ocupat de-această murdărie, de acest cancer crescut parazitar pe trupul unei vânjoase organizaţii de azururi româneşti,eternul vâsc de pe trunchiul stejarului; dar n'am putut suporta ca albastrele năzuinţi în care mii de fraţi au închis ochii pe pământul Spaniei, în Rusia,sau în temniţele carlisto-antonesco-marxiste,să fie azi reprezentate de un stricat.Pentru apărarea sfintei lor memorii,şi pentru păstrarea fără echivoc a liniei legionare de înaltă moralitate în viitorul românesc,noi nu vom înceta s'o indicăm oridecâte ori obrăznicia individului va încerca s'o terfelească cu prezenţa unde nu-i e locul,cu comportarea-i mişelească,ori cu scrisul.

Ar fi greşit să creadă cineva că scriitorul acestor rânduri ar fi chiar "uşă de biserică"; dar tocmai de aceea nu s'a îndesat şi nu se îndeasă în niciun fel de posturi - şi cu atât mai mult nu poate suporta neruşinarea mărunţeilor ce,sfidând crinul neprihănitelor morminte,se înghesuie spre locuri ce-au fost cândva cinstite de sfântul duh al lui Codreanu şi-al lui Moţa.

Scriu cele de mai sus cu nespusă tristeţe,gândind la sutele de camaraei -un Clime,un Banea,un Cantacuzino,Istrate,Iordache Nicoară,Gârcineanu,Bănică Dobre,Totu,Polihroniade,Serafim,etc.,etc.,etc.,camarazi cari,acum 35 de ani, cădeau sub gloanţele unui rege dement,împinse de fâţâielile "activiste" ale imbecilului care,sub pretextul "răzbunării" Căpitanului,împingea în pământ tot statul-major al Legiunii,liberându-şi astfel calea spre şefie; o şefie pe care însă,nefiind el croit pentru ea,a spurcat-o cât a putut mai mult.-

* SCRISOARE DE FRATE.- La începutul lui August a avut loc,la Căminul din Aravaca(Madrid),adunarea de constituire a "Asociatiei Culturale Române Moţa-Marin,cu legionari din toată lumea.Aflând de aceasta,profesorul Sergio Miranda Carrington,avocat în Santiago/Chile,a trimis adunării următorul frăţesc răvaş:

Camarazi ai Gărzii de Fier,

Ştiu că în acest 4 August din 1974 sunteţi reuniţi la Aravaca,pământ spaniol devenit al vostru şi al meu prin jertfa lui Moţa şi Marin şi al rasei noastre chiliene.In această zi,pentru a fi mai aproape de voi,fiind catolic practicant,mă împărtăşesc.Ca şi voi,mă voi ruga pentru sufletul Căpitanului,Corneliu Codreanu.Deasemenea,pentru fericirea personală a fiecăruia dintre voi,camarazi din Garda de Fier,care,îndureraţi şi împrăştiaţi în toată lumea,aţi fost sare şi plămadă pe oriunde aţi ajuns.Voi sunteţi încărcaţi de amintiri,de poezie şi de moarte,ale căror urme le-am căutat cu dragoste în ale mele "Recuerdos de la

Guardia de Hierro"(Amintiri din Garda de Fier),cu baza în viaţa lui Nicolae Chirani,astăzi printre voi şi care poate că mă ascultă cu aceeaşi emoţie cu care este întotdeauna prezent în viaţa mea.

Din acest colţ îndepărtat al lumii - Chile - vreau să vă spun că toată lupta şi nenorocirile abătute peste voi n'au fost zadarnice.E adevărat că România, părăsită de forţele întunecate care conduc Occidentul,geme încă sub jugul asiatic.Va veni însă şi pentru voi ziua liberării,cum a venit pentru noi Chilenii fericitul 11 Septembrie 1973.Hotărîrile lui Dumnezeu,ce par de neînţeles,nu's mai puţin înţelepte.Incă n'am liberat România.Intr'o zi o vom face.Dar cu exemplul vostru neîntrerupt de oameni modeşti,buni şi fără pată,ne-aţi dat putere şi vigoare morală acelora care în orice loc din lume luptăm pentru Cristos şi pentru menţinerea popoarelor sub semnul adevărului.

Vreau să vă spun că în lupta Chilenilor contra bestiei asiatice marxiste, Garda de Fier a fost prezentă.Nu numai în acte publice de comemorare a Mişcării. Cartea Căpitanului a fost textul unde sute de studenţi au găsit argumente dialectice şi consolare morală,când totul părea pierdut.E dificil ca voi să vă puteţi da seama cât de importantă a fost pentru noi,luptătorii chileni,amiciţia şi exemplul voios şi optimist al lui Nicolae Chirani.Eu vă spun că o Mişcare, care are oameni ca Neculai Chirani,niciodată nu va muri,şi că prin el se perpetuiază minunata rasă a Nicadorilor şi a Decemvirilor.Ca Chilean şi membru militant şi activ al Gărzii de Fier(onoare pe care sper să mi-o ratificaţi), deoarece cu autorizarea camaradului Nicolae Şeitan am înfiinţat în Chile cuibul "José Miguel Carrera",mă aflu astăzi,4 August 1974,în mod deosebit unit în spirit cu voi.Vă mulţumesc,camarazi ai Gărzii de Fier,pentru neînduplecatul vostru exemplu de tenacitate şi de curăţie personală! Uniţi în Cristos,sub binecuvântarea Căpitanului,Corneliu Zelea Codreanu,să strigăm până la moarte,din Carpaţi şi până în Anzi: România,România!... Chile,Chile!...

Radu Cornăţeanu

COMOARA NEAMULUI de Mihai Codreanu

Poporul meu cunoaşte-o suferinţă
Nemărginit de dulce şi de blândă,
Ce'n vremuri grele ca şi de izbândă
I-a mângâiat sărmana lui fiinţă.

Durere e,şi-i chin şi e dorinţă,-
Dar inima de dânsa ţi-i flămândă;
Iar taina sa e-atâta de plăpândă,
Incât te soarbe'n ea cu uşurinţă.

Din văi şi munţi şi valurile-albastre
Se'nalţă'n zbor de doine către astre
C'o gingăşie-atât de-armonioasă,

Cum nici un neam nu i-a simţit fiorul
Şi n'a pătruns comoara cea duioasă
Din sfântul şi supremu-i farmec: Dorul.

&& Reprezentanţi în exil ai ţărilor robite au trimis delegaţilor Conferinţei europene a securităţii dela Geneva o scrisoare şi un memoriu,în care se plâng că "dreptul popoarelor la autodeterminare e ignorat,libera circulaţie a ideilor rămâne literă moartă,pe când a oamenilor e restrânsă la persoanele ce au rude în streinătate"; "acordurile n'ar putea angaja popoarele noastre decât dacă aspiraţiile lor ar fi respectate şi voinţa lor liber exprimată"."Cedând presiunilor regimurilor totalitare,Conferinţa ar renega Drepturile Omului şi şi-ar arăta neputinţa; în ochii popoarelor noastre,Conferinţa ar reaminti pe cea dela München şi ar deschide o perioadă de grele încercări pentru tot Continentul".Pentru români,memoriul e semnat de domnii Filitti,Korne şi Damian.-

&& Românii din München şi împrejurimi au sărbătorit,în seara de 6 Februarie, Unirea Principatelor: salutul d-lui Emilian,cuvântarea festivă a dr.Maurer,şi cor,dirijat de prof.Alexandru Petre.Apoi,obişnuitul bal.

- Asociaţia,condusă de dr.Tase,a înfiinţat Biblioteca Română Documentară,cu peste 5000 volume rămase dela prof.Const.Sasu,circa 800 dela prof.G.V.Cârsteanu, altele dela Alex.Vlădăreanu şi col.D.Alexandrescu,peste 3000 strânse de Asociaţie,colecţia donată de căp.Foghel,arhiva Asociaţiei şi,parţial,a exilului.

- In editura Asociaţiei a apărut "Das rumänische Volk und seine Einigung"de de Alex.Randa şi"Basarabia,piatra de încercare a timpului nostru"de René Staeger.

&& "Tribuna României"publică elogiile unor somităţi,române şi străine,la adresa lui Eminescu.Lipseşte însă părerea cea mai autorizată: aceea a lui Năică Ceauşescu - carele,cum vedem din aceeaşi publicaţie,şi din toate suratele ei din RSR,se pricepe la toate...

DORURI ŞI NECAZURI

A.-Germania: Mai întâi: Anul nou la mulţi ani cu sănătate şi şanse de libertate ţării şi neamului subjugat! Iţi trimit o contribuţie de 30 mărci.

C.-Italia: Ar fi de dorit ca ceeace scrieţi în Vatra din Septembrie,şi altele,să fie traduse şi în alte limbi,ca nu numai în"Borghese" să apară din când în când câte ceva.In ţară se taie pădurile,tovarăşii vor să facă ţara pârjol!

C.-Statele Unite: Excelent articolul de fond,şi tot numărul minunat,Dumnezeu să-ţi deie sănătate; se observă spiritul de dragoste şi înţelegere care poate să aducă multe speranţe şi să scoată pe cei căzuţi din apatie.Vatra rămâne steagul atâtor nobile idealuri şi bici neiertător pentru cei păcătoşi.

D.-Statele Unite: Rog a-mi trimite şi în 1975 plăcuta Dv.publicaţie.Alăturat vă trimit 15 dolari.Dumnezeu să grăbească victoria împotriva comunismului,ca să ne vedem iarăş toţi fraţii în dulcea noastră Românie.Daţi-i înainte!

G.-Germania: De câte ori citesc interminabilele polemici din exil mă gândesc că fraţii ar avea mai mult de câştigat dacă şi-ar întinde mâinile.

V.-Germania: Eu am o singură dorinţă: ca Vatra să apară cât mai curând pe meleagurile României.Mă scuzaţi că am întârziat cu abonamentul.

N.-Statele Unite: Luând note bune la şcoală,tătuca m'a trimis de Crăciun în ţară.Ştia el ce e pe-acolo,dar va fi vrut să-mi facă o bucurie,dacă aveam să văd măcar locul în care s'a născut,să-mi cunosc rudele,să aud la faţa locului renumitele colinde.Plecasem pe o lună,dar,după primele impresii,aş fi plecat îndată înapoi,dacă aveam avion; aşa,tot a trebuit să stau vreo 10 zile.Şi,eu care voiam să simt căldura familiei de baştină,a trebuit să dorm la hotel,căci numai părinţii,copiii şi fraţii au voie să fie găzduiţi acasă,iar eu aveam numai mătuşi şi verişoare.Dacă m'ar fi prins la ei,ar fi plătit 15.000 lei amendă! De două ori au venit la control,şi mi-au cerut chitanţa de plata hotelului,şi de schimbarea a cel puţin 10 dolari pe zi.Cu colindul,am văzut doar câţiva ţigănuşi prin tramvaie.De Crăciun,am stat singură,căci toţi erau la lucru: a fost cel mai trist Crăciun din viaţa mea,petrecut -culmea!- în ţara părinţilor mei!

De Anul Nou,au avut două zile libere,dar asta nu din generozitatea guvernului,ci au trebuit să le răscumpere,lucrând pentru ele două duminici: cea dinaintea şi cea de după Anul Nou,care a căzut miercurea.Nici pomeneală de calitatea vinului şi ţuicii pe care le exportă la noi; ce-am băut acolo,ce se vinde pentru mulţime,e spălătură de butoi.Bere nu se găsea,nici să fi dat 10 dolari pe sticlă.Alimentele,mai mult pe nemereală şi cu cozi interminabile.In schimb, sufletul de aur al populaţiei! Bietele rude nu ştiau cum să strângă mai bine cureaua,ca să mă simt eu bine.Păcat de vacanţa stricată! Când am plecat de-acolo, din atmosfera aceea poliţienească,îmi venea să chiui de bucurie; aş fi vrut să "împing" la avion,să ajungă mai repede la Paris...

D.-Germania: La mulţi ani! chiar dacă nu s'a schimbat nimica din scena mare cu atâtea victime.Asta n'o putem noi,ci numai spune adevărul şi demasca monştrii.

R.-Franţa: L-ai"fotografiat" bine pe Ceauşescu,cu pretinsa lui independenţă. Asistăm la un adevărat complot internaţional,ce urmăreşte,nu ştim în ce scop, umflarea lui la maximum.Nu ne-am mira să-l vedem în curând şi premiu Nobel,ca şampion al independenţelor naţionale.Când s'o desumfla gogoaşa,bietul om o să rămână ce-a fost dela început,şi mai rău încă."Presa"din ţară,foi de mare tiraj din streinătate,ba chiar unele din exil,nu fac deloc economie de tămâie pentru omuleţul care ar fi întrupând,în modesta-i făptură,un ciudat concentrat din Garibaldi şi Mihai Viteazul.Şi n'ar fi deloc rău să fie aşa,şi nu cum ştim cu toţii...

D.-Statele Unite: Cred că au scris şi ziarele germane despre grupul de propagandă format din disidenţii sovietici,în frunte cu Soljeniţin,împreună cu Mindszenty,francezul Jean Cathala.Toţi sunt de părere că singura ieşire din impas e contrarevoluţia popoarelor înrobite de URSS.Faptul m'a bucurat enorm.Acum îmi explic dece au fost sovieticii nevoiţi să mai recruteze mii de securişti...

R.-Franţa: Din cauza grevei,ultimele numere le-am primit în aceeaşi zi.Fac o mică socoteală: costul hârtiei,francatul,plicul,scrisul la maşină,plus întreaga bucătărie a expediţiei,şi mă întreb cu ce-aş putea contribui la reuşita acestei"Vatra",mai cu seamă că nu împărtăşesc părerile tale politice,dar accept stilul românesc şi lupta contra comunismului.Adaog 20 franci,din mica pensie.

I.-Spania: Lucrările din subsolul Căminului,terminarea a 4 camere şi baia, sunt pe sfârşite; numai de-am fi în stare să fim pe sfârşite şi cu plata... dar asta mai ţine vreun an.Deci numai sănătate să fie!

R.-Statele Unite: Scăpat în fine de sufocantul iad din ţară,am citit aici tot ce-am găsit,curios să ştiu reacţiunea voastră de oameni liberi la suferinţele celor de-acasă.Am avut norocul să dau şi peste colecţia Vetrei,inclusiv "dosarul ruşinii"de care auzisem încă din ţară.Azi când toate eforturile se concentrează pentru zăgăzuirea mocirlei marxiste,străduinţa voastră de a zăgăzui o altă mocirlă,cea lipită ca o baligă pe fruntea curatei voastre Mişcări,s'ar părea anacronică.Dar eu,care am cunoscut curăţenia lui Moţa(de-ar fi fost catolic,ar fi şi fost propus la beatificare),şi a generaţiei sale,şi v'am fost mereu prieten,vă înţeleg durerea,când măsuraţi distanţa dela piscul de unde aţi plecat la ciormoliţa în care,cu o suspectă tenacitate,fostul vostru şef s'a străduit să vă scufunde.Mobilul tristei "dârzenii",care a mers dela acţiuni necugetate(dar roditoare de vaste cimitire) până la miasma din"dosar",dacă ezit să-l las pe seama psihiatrilor e numai pentrucă e tare suspect.

Nu înţeleg însă un lucru: de ce în această energică luare de poziţie,în care vă străduiţi să salvaţi obrazul Legiunii(pentru ca cei ce vor veni s'o cunoască aşa cum a fost şi nu prin prisma decăderii simiste),n'aţi pomenit niciodată de tovarăşii lui,fără de cari n'ar fi mai avut atâta îndrăsneală.Mi s'a spus că după apariţia"dosarului" se dase la fund,şi câţiva ani n'a mai auzit de el nici cucul.Dacă a avut tupeul să iasă iar pe piaţă,e că a observat, spre uimirea chiar a lui,că unii au nasul mai rezistent la miasme.După mine, aceştia sunt marii vinovaţi! Crezut-au ei vreodată în ceva? E imposibil,căci cine a respirat odată ozonul vremilor codreniste n'are cum se regăsi în zoaiele simiste! E absurd să predici îndreptarea moravurilor de pe un astfel de piedestal,prezentând ca stindard un biet schilod moral! să fie aşa de greu de priceput un adevăr aşa de simplu? Aceşti inconştienţi,cari cu girul lor au prelungit,pentru lumea din afara voastră,uh echivoc,n'au auzit niciodată de răspunderi morale.Dela publicarea ruşinii au trecut mai bine de 20 de ani şi ar fi avut timp să reflecteze,dar se vede că înrolarea lor în Legiune n'a fost determinată de vreun impuls idealist,ci de un fel de haiducie,sau spirit de turmă, pe care d-l Sima se pricepe bine să-l perpetueze,întreţinându-l cu decoraţii, grade,funcţii,gâdilarea hăului lăuntric prin publicarea "operelor"respectivilor, toate,una mai ridicolă ca alta,dar potrivite măruntelor lor dimensiuni.Aceştia, structural şi prin comportare,nu v'au fost niciodată camarazi,şi ar fi timpul să-i arătaţi cu degetul,punându-i cu toată brutalitatea în faţa propriei răspunderi: cine ştie,poate duioasa amintire a vreunui frate de luptă,prieten şi camarad,care zace de-atâta amar de ani sub brazda ţării,fără flori şi fără cruce,ucis în urma iresponsabilelor "acţiuni" ale paranoicului,îi va pune totuşi pe gânduri...

P.-Grecia: Tuturor Românilor din exil: fericire,unire şi cele dorite! Am rămas numai în starea din poza asta,care arată în ce hal se găseşte biserica română Sf.Dumitru din satul Cândrova,regiunea Vodenei; fără acoperiş,fără ferestre.Casă părăsită.Am fost zilele astea în acel sat de fârşeroţi,inima mi s'a făcut în două când după atâţia ani am mai văzut ruinele frumoasei biserici.In halul ăsta au ajuns aproape toate satele Macedoniei în timpul războiului civil 1946-1949.Case,şcoli şi biserici cu totul au fost distruse.Cu planul Marshal grecii au dres multe lucruri,dar nu în satele româneşti.

C.-Australia: Unii interesaţi caută să acrediteze părerea că Sima,fiind iresponsabil,ar fi lucrat pe cont propriu şi astfel ar fi produs ştiutele pierderi catastrofale.In realitate el a săvârşit totul urmând instrucţiunile duşmanilor neamului românesc.Faptul că apare în ochii lumii aşa cum apare: iresponsabil, destrăbălat,inconsecvent şi chiar puţin într'o doagă,este numai teatru,pentru a induce în eroare.E o metodă a agenţilor de a se acoperi în acest fel.

H.-Argentina: Ne-a bucurat mult citind în ultimul număr articolul Bădiei Iasinschi,cum şi scurtele note obiective şi binevoitoare despre biblioteca din Freiburg.Am rămas aşa de puţini cei de-o lege şi credinţă,încât este păcat să ne împărţim în atâtea grupuleţe.Vatra ca de obicei continuă aceeaşi linie dârză pe care şi-a impus-o din primele începuturi şi bine face.Noi te felicităm din toată inima şi-l rugăm pe bunul Dumnezeu să te ţină multă vreme sănătos,ca să poţi conduce cu aceeaşi abnegaţie şi demnitate iubita noastră revistă Vatra. Iţi vom trimite în curând contribuţia noastră.

G.-Franţa: Am apreciat la justa valoare şi m'am bucurat de schimbarea produsă la "Vatra": fără alte comentarii... Cu cele mai bune urări pentru 1975!

R.-Polonia: In ţară,tot "mai bine".. Unde sunt virtuţile daco-romane? Am devenit un neam de iobagi.Dar mă mângâi cu gândul că până la urma-urmei are să-i ieie mama dracului şi pe cei ce ne ţin neamul sub ciubotă,căci nimic nu rezistă uzurii timpului: imperiile se prăbuşesc,stelele se sting.. Fratele meu a fost la mine.A venit cu 40 lei în buzunar,10 pachete de ţigări "naţionale" şi 1/2 litru tescovină(un fel de rachiu puturos,făcut din resturile dela struguri care rămân dela făcutul vinului.Altă dată resturile acelea se dădeau la porci, acuma fac rachiu.Nici măcar bilet de tren retour nu a avut.Crăciunul şi Anul Nou l-am petrecut în doi,foarte modest,dar cel puţin după 33 de ani am fost împreună.A stat la mine 30 de zile,până s'au terminat sărbătorile.

N.-Australia: Dumnezeu Sfântul să vă ajute în activitatea românească pe care o desfăşuraţi pe întreaga lume! Noi am făcut o chemare ca să ne vină din ţară în vizită un cumnat care a fost 8 ani la Canal,acum e bătrân pensionar.Săptămâna trecută am primit scrisoare că a fost respins.

M.-Franţa: Intârzierea se datoreşte în primul rând beteşugului ce m'a scuturat foarte serios vreo lună de zile şi mai apoi ruşinii ce aveam faţă de Vatra,că mi-am uitat datorinţa,dar azi am reparat niţel indolenţa.

B.-Statele Unite: Deci,pentru că merge pe linia sufletului meu,atingând problemele esenţiale pentru existenţa neamului românesc,îmi permit a vă trimite ceva pentru menţinerea Vetrei.Ca să nu credeţi că am uitat de Steag şi Patrie.

T.-Statele Unite: Azi am primit Vatra,mulţumesc,vă trimet acì 25 de dolari. Tot acum trimit şi la Căminul dela Aravaca,ajut toate publicaţiile româneşti naţionaliste şi mă bucur că mai avem români plini de entuziasm.Eu am cartea Căpitanului Corneliu Zelea Codreanu Pentru legionari de când a ieşit dela tipar, acì e şi numele meu ca abonat la Pământul strămoşesc; în calendarul Foaia Interesantă al părintelui Moţa din anul 1927 e fotografia mea şi a nevestei şi cu donaţia de 84 de mii de lei pentru Căminul Studenţesc din Iaşi; fotografia Căpitanului Codreanu este la loc de frunte în odaia mea,în ramă deasupra mesei mele de scris,între mine şi părinţii mei.Peste câteva luni împlinesc 88 de ani, am 5 copii,11 nepoţi şi 4 strănepoţi,împrăştiaţi prin Youngstown,California,Pensylvania,Chicago şi Sebeş-Alba.Suntem mai mulţi Tecăi în America decât în Sebeş. 49 de ani am avut restaurant şi bar,până în 1968,când le-am vândut.Atunci mi-a murit şi nevasta.Sunt destul de sănătos,conduc carul ca şì unul tânăr,dar nu fac călătorii lungi,la California şi Chicago mă duc cu jettul; până la California am mers cu carul 5 zile,cu jettul 2 ceasuri şi jumătate.Toată şcoala ce o am sunt 4 clase primare la şcoala ungurească.La Crăciun şi alte sărbători,când ne strângem familia cu cuscri şi prieteni,avem 35-40 de persoane.

CANTEC DE MARTIE de Panait Cerna

A fugit din lume faur,
Trist şi nejelit -
Cu săgeţile-i de aur,
Martie l-a gonit...

Albi plutesc şi roşii norii
Peste munţi şi chei,
Parcă sufletu-aurorii
A rămas în ei...

Gârlele-şi încep fanfara
Şi,pornind şuvoi,
Strigă'n lume: primăvara
A sosit la noi!

Ce gândeşti la vremuri duse
Şi suspini mereu?
Lasă visele apuse,
Suflete al meu!

Uită lumile de stele,
Ce-au căzut pălind -
Bucură-te de acele
Care se aprind...

Ah,ce dulce e povara
Mugurilor noi!
Primăvara,primăvara
A sosit la noi...

&& Aflăm,din "Ţara şi Exilul",că Horia Gâgă "a realizat în cursul anului 1951 performanţe neobişnuite".Poate ne înşelăm,dar parcă neobişnuita "performanţă" avusese loc ceva mai înainte...

&& "Populaţia e bogăţia supremă a unei naţiuni";a declarat Ceauşescu la "conferinţa mondială asupra populaţiei",gândindu-se,desigur,la posibilitatea ce-i dă această populaţie,prin munca-i silnică,să se plimbe cu căţel şi purcel pe mapamond,aruncând generos cadouri preţioase haitelor canibale,pentru hrănirea tuturor subversiunilor utile Rusiei...

&& "Lumea"constată că "oamenii cari au luptat în ţările ocupate de nazişti au demonstrat cu prisosinţă că,pentru ei,libertatea nu este o vorbă goală": ca în România...

&& "Tribuna României"constată că,"în Mărginimea Sibiului,portul strămoşilor este şi astăzi la mare cinste".Incнipuiţi-vă,şì astăzi! cu toată ocupaţia streină.

Am primit:
- Revue des études roumaines, vol. XIII-XIV, Paris 1974.-
- Radu Flora, Relaţiile iugoslavo-române, în "Lumina", N° 6, Panciova 1968.-
- Revista Scriitorilor Români, editată de S.A.R., N° 12, München 1973.-
- Pământul strămoşesc, Buenos Aires, serie nouă (1974). Director: D. Găzdaru.-
- George Uscătescu, Melc sideral, Madrid 1974.-
- Mario Ruffini, L'influsso italiano in Valachia nell'epoca di Costantino-Vodă Brancoveanu (1688-1714), în Acta historica, tomus XI, München 1974.-
- Traian Popescu, România şi unitatea Europei, ed. "Carpaţii", Madrid 1975.-
- Omagiu profesorului D. Găzdaru. Miscellanea din studiile sale inedite sau rare, vol. I Studii istorico-filologice, ed. Inst. Român de Cercetări, Freiburg 1974.-
- Alex. M. Randa, Der König der Berge, volum comemorativ închinat lui Avram Iancu, editat de Inst. Român de Cercetări din Freiburg 1971/72.-
- Traian Lascu, The American Romanian Orthodox Youth 1950-74, Detroit.-
- Mira Simian, Fata lui Temelie - Editura Urmuz 1974.-
- Ion V. Emilian, Les cavaliers de l'Apocalypse, Paris, Ed. de la Pensée Moderne '74.-

&& La 13-14 Septembrie a avut loc la Bressanone congresul anual al Uniunii Federaliste a Comunităţilor Etnice Europene. Cea mai activă a fost minoritatea albaneză din Yugoslavia, urmată de cea slovenă din Austria şi de cea germană din Italia. Refugiaţii albanezi din Yugoslavia scot în America "L'Action des Kossovars", în care caută să informeze lumea liberă despre doleanţele minorităţii skipetare din regiunea autonomă Kosmet (Jugoslavia) şi regiunea Ciamurlia (Grecia). După harta de pe copertă, cele două regiuni sunt, împreună, mai întinse decât Albania însăşi.

Despre numeroasele minorităţi româneşti din Rusia, din Jugoslavia, Ungaria, Grecia, Bulgaria şi Albania nu se ocupă cam nimeni. S'a ocupat Vatra intens în primii ani, s'a ocupat şi dl Papanace, şi se ocupă azi, sporadic, publicaţiile domnului Drăgan (dar numai de cei din Jugoslavia). Şi totuşi, exilul nostru e plin de elemente, de înaltă "cilindrată", din Grecia, Jugoslavia, Albania, Bulgaria, Bucovina, Basarabia şi chiar Ungaria, dar care tac. Să fi îmbătrânit aşa de mult elanul românesc? La congresul internaţional al minorităţilor, ţinut în Iulie la Triest, ca şi la Bressanone, ca şi la congresele din anii precedenţi de altfel, durerile şi legitimele aspiraţii ale milioanelor de fraţi împrăştiaţi prin ţările vecine nu au fost desbătute, rămânând necunoscute sutelor de congresişti.

&& Anunţăm pe cititori că Vatra are acum un alt konto (tot pe numele Petre Vălimăreanu): 78 Freiburg-Germania, Kaiser-Joseph-Strasse 186-188, Konto 4028631: poate interesează pe cineva... Uitasem: Banca se cheamă "Öffentliche Sparkasse".

&& Intr'un inimos răspuns dlui Maurice Baumont, pentru nişte inepţii publicate în "Le Figaro", dl Faust Brădescu îl acuză, în "Carpaţii", că "ignorează fondul etic al Gărzii de Fier". Se vede că franţuzul, aflând, tot dela dl Brădescu, cine e considerat, pentru ofensata-i subţirime morală, ca "şef al Mişcării Legionare", o fi crezut că toată Garda e în aceeaşi mlaştină...

&& "Presa"-i personală anunţă, la 29 Noembrie, că "a fost reales, în unanimitate, ca secretar general al partidului, cel mai strălucit fiu al naţiunii, tovarăşul Nicolae Ceauşescu". Şi dacă el e "cel mai strălucit", închipuiţi-vă cum trebue că arată ceilalţi! Noroc, numai, că e vorba, în realitate, de "partid"...

&& Intr'o şcoală din Rusia, învăţătoarea întreabă pe copii:
- Care e ţara unde domnesc egalitatea socială şi libertatea?
- Uniunea Sovietică! răspund şcolarii.
- Care e ţara abundenţei şi a eleganţei?
- Uniunea Sovietică!
- Care e ţara păcii, dreptăţii şi odihnei?
- Uniunea Sovietică!

In acest moment, un copil isbucneşte într'un plâns sfâşietor.
- De ce plângi? îl întreabă învăţătoarea.
- Pentru că vreau să merg în Uniunea Sovietică...

- -

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. Petre Vălimăreanu
78 Freiburg -Germania, Erbprinzenstr. 17 A.- Contribuţiile, pe acelaş nume, la Öffentliche Sparkasse, Kaiser-Joseph-Strasse 186-188, Konto 4028631.-

- -